

VIITORUL DESCIFRAT

E.G. WHITE

Viitorul Descifrat

Compilare din scrierile

Ellen G. White

Editura: Păzitorul Adevărului

Str. Negoiu, nr.24 - 2300 Făgăraș, jud. Brașov

Tel. 068-212818 Fax 068-214111

e-mail: azsmr@xnet.ro

CUPRINS

1. Cel mai mare eveniment din istorie	7
2. Făgăduințele celei de a doua veniri a lui Hristos	13
3. Semne în lumea geologică	17
4. Semne în lumea religioasă	20
5. Semne în lumea aștrilor	26
6. Semne în lumea economică	32
7. Semne în lumea socială	34
8. “Cum era în zilele dinainte de potop”	37
9. “Cum a fost în zilele lui Lot”	44
10. Timpul celei de a doua veniri	48
11. Pregătire pentru a doua venire	51
12. Solia celei de a doua veniri	54
13. Un timp de probă în fața noastră	70
14. Închiderea ușii harului	75
15. Cerul și pământul în haos	79
16. Liberarea poporului lui Dumnezeu	84
17. O împărăție de 1000 de ani	90
18. Viziuni ale viitorului glorios	95

PREFAȚĂ

În vederea îmbunătățirii situației internaționale oamenii fac planuri și planuri. Dar proiectele umane, fie bune sau rele, nu se împlinesc când sunt în dezarmonie cu planul lui Dumnezeu. Din orice punct de vedere mersul lucrurilor în această lume este prevăzut de Dumnezeu. El a stabilit un plan după care evenimentele să se deruleze. Adevărul este că noi nu putem să pătrundem în sfaturile Celui prea Înalt, dar, pe de altă parte nu este posibil să dăm pe față indiferență pentru ce El ne-a descoperit în Cuvântul Său pentru cunoștința noastră. “Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru”, spune un verset din Biblie, “iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pentru veșnicie”. Deuteronom 29:29

Prin urmare, din porunca lui Dumnezeu, să cercetăm lucrurile descoperite.

Editorii

CAP. 1

CEL MAI MARE EVENIMENT DIN ISTORIE

Unul dintre cele mai solemne și mai glorioase adevăruri descoperite în Biblie este a doua venire a lui Hristos pentru a încheia marea lucrare de răscumpărare. Poporului peregrin al lui Dumnezeu, lăsat atât de mult timp să stea în “negura și umbra morții”, îi este dată o speranță prețioasă, inspiratoare de bucurie, în făgăduința revenirii Aceluia care este “învierea și viața” pentru a aduce acasă “pe cei surghiuniți ai Săi”. Învățătura celei de a doua veniri este nota dominantă a Sfințelor Scripturi. Din ziua în care prima pereche de oameni a părăsit cu durere Edenul, copiii credinței au așteptat venirea Celui făgăduit pentru ca să zdrobească puterea nimitorului și să-i aducă din nou în Paradisul pierdut.

Bărbații sfinți din vechime așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia în slavă, ca împlinire a speranței lor. Lui Enoh, numai a șaptea generație de la cei care locuiseră în Eden, care timp de trei secole umblase pe pământ cu Dumnezeu, i s-a îngăduit să privească de departe venirea Eliberatorului. “Iată, zicea el, că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor”. (Iuda 14:15). Patriarhul Iov în noaptea suferinței lui, exclama cu o încredere neclintită: “Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe

pământ... voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia”. (Iov 19:25-27)

Revenirea lui Hristos, pentru a inaugura domnia neprihănită, a inspirat cele mai sublime și înflăcărâte declarații scriitorilor sacri. Poeții și profeții Bibliei au exprimat acest adevăr în cuvinte radiind de foc ceresc. Psalmistul cânta despre puterea și maiestatea Regelui lui Israel: “Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeu nostru vine și nu tace... El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său”. (Ps. 50:2-4) “Să se bucure cerurile și să se veselească pământul... Înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după credințioșia Lui”. (Ps. 96:11-13)

Profetul Isaia spunea: “Treziiți-vă și săriți de bucurie cei ce locuiți în țărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți”. “Să învie dar morții tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!” “Nimicește moartea pe vecie; Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: “Iată, acesta este Dumnezeu nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam; acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Is. 26:19; Is. 25:8-9)

Habacuc, răpit în viziune sfântă, a văzut venirea Lui. “Dumnezeu vine din Teman și Cel sfânt vine din muntele Paran... Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui. Se oprește și măsoară pământul cu ochiul; privește și face pe neamuri să tremure; munții cei veșnici se sfărâmă, dealurile cele vechi se pleacă; El umblă pe cărări veșnice... Ai încălecat pe caii Tăi și Te-ai suit în carul Tău de biruință... La vederea Ta, se cutremură munții; adâncul își ridică glasul și își înalță valurile în sus. Soarele și luna se opresc în locuința lor, de

lumina săgeților Tale care pornesc, de strălucirea suliței Tale care lucește. Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău, să izbăvești pe unsul Tău; sfărâmi acoperișul casei celui rău, o nimicești din temelii până în vârf”. (Hab. 3:3,4,6,8,10,11,13)

Când Mântuitorul era pe punctul de a se despărți de ucenicii Săi, i-a mângâiat în întristarea lor cu asigurarea că va veni iarăși: “Să nu vi se tulbure inima... În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri... Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine”. (Ioan 14:1-3) “Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui”. (Matei 25:31, 32)

Îngerii care au întârziat pe Muntele Măslinilor, după înălțarea lui Hristos, au repetat ucenicilor făgăduința revenirii Sale: “Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”. (Fapte 1:11) Iar apostolul Pavel, vorbind prin inspirația Duhului, mărturisea: “Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer”. (1 Tes. 4:16) Profetul de pe Patmos spunea: “Iată că El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea”. (Apoc. 1:7)

În jurul venirii Sale se concentrează slava “așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime”. (Fapte 3:21) Atunci stăpânirea de lungă durată a răului va fi nimicită; “Împărăția lumii” acesteia va deveni împărăția “Domnului nostru și a Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor”. (Apoc. 11:15) “Slava Domnului se va descoperi și în clipa aceea orice făptură o va vedea”. “Domnul Dumnezeu va face să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.” El va fi ca o “cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului”. (Is. 40:5; 61:11; 28:5)

Atunci va fi statornicită sub întregul cer, împărăția pașnică și mult dorită a lui Mesia. “Tot astfel, Domnul are milă de Sion și

mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului”. I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului”. “Nu te vor mai numi Părăsită și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi “Plăcerea Mea este în ea”, și țara Ta o vor numi Beula... cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine”. (Is. 51:3; 35:2; 62:4, 5)

Revenirea Domnului a fost în toate secolele speranța urmașilor Săi adevărați. Făgăduința Mântuitorului, la despărțirea de pe Muntele Măslinilor, că va reveni, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inimile de bucurie și speranță pe care întristarea n-a putut să le stingă, nici încercările să le întunece. În mijlocul suferinței și persecuției, “arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” a fost “fericita nădejde”. Când creștinii tesaloniceni erau copleșiți de întristare, la înmormântarea celor dragi, care nădăjduseră să trăiască pentru a vedea venirea Domnului, Pavel, învățătorul lor, le îndrepta atenția către învierea care urma să aibă loc la venirea Mântuitorului. Atunci vor învia cei morți în Hristos și împreună cu cei vii vor fi răpiți ca să întâmpine pe Domnul în văzduh. “Și astfel”, spunea el, “vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte”. (1 Tes. 4:16-18)

Pe Patmosul stâncos, ucenicul iubit aude făgăduința: “Iată, Eu vin curând”, iar răspunsul lui plin de dor exprimă rugăciunea bisericii de-a lungul peregrinării ei: “Amin, vino Doamne Isuse”. (Apoc. 22: 20)

Din temniță, de la rug, de pe eșafod, unde sfinții și martirii au mărturisit pentru adevăr, vine de-a lungul secolelor expresia credinței și speranței lor. Fiind “siguri de învierea Sa personală și în consecință și de a lor, la revenirea Sa”, spune unul dintre acești creștini, “ei disprețuiau moartea și se aflau mai presus de ea”. (Daniel T. Taylor, *The Reign of Christ on Earth; or The Voice of*

the Church in All Ages, pag. 33) Ei erau dispuși să meargă în mormânt pentru a putea “să învieze liberi”. (Idem, pag. 54) Ei așteptau pe “Domnul să vină din cer pe nori în slava Tatălui Său, ca să aducă celor drepti Împărăția cerurilor”. Valdenzii nutreau aceeași credință. (Idem, pag. 129-132) Wycliffe aștepta cu nerăbdare arătarea Răscumpărătorului ca speranță a bisericii. (Idem, pag. 132-134)

Luther declara: “Sunt, în adevăr, convins că ziua judecății nu va întârzia mai mult de trei sute de ani. Dumnezeu nu va putea să îngăduie mai mult această lume nelegiuită”. “Se apropie ziua cea mare în care împărăția nelegiurii va fi nimicită.” (Idem, pag. 158, 134)

“Această lume îmbătrânită nu este departe de sfârșitul ei”, spunea Melancton. Calvin îndemna pe creștini “să nu ezite să dorească cu ardoare ziua venirii lui Hristos ca cel mai fericit dintre toate evenimentele” și declara că “întreaga familie a celor credincioși să aibă privirea îndreptată către acea zi”. “Trebuie să flămânzim după Hristos, trebuie să-L căutăm, să-L contemplăm”, zicea el, “până în zorii acelei zile mari, când Domnul nostru Își va arăta pe deplin slava Împărăției Sale”. (Idem, pag. 158, 134)

“Nu a luat Domnul Isus trupul nostru în ceruri?, spunea Knox, reformatorul scoțian, și nu se va întoarce El? Știm că El va reveni și încă în mare grabă”. Ridley și Latimer, care și-au dat viața pentru adevăr, așteptau cu credință venirea Domnului. Ridley scria: “Fără îndoială lumea - cred și de aceea spun - se apropie de sfârșit. Să strigăm în inimile noastre împreună cu Ioan, slujitorul lui Dumnezeu, către Mântuitorul nostru Hristos: “Amin, vino Doamne Isuse”. (Idem, pag. 151, 145)

“Gândul venirii Domnului”, spunea Baxter, “îmi este cel mai plăcut și fericit”. (Richard Baxter, Works, vol. 17, pag. 555) “A iubi arătarea Sa și a aștepta acea fericită nădejde este lucrarea credinței și caracteristica sfinților Lui”. “Dacă moartea este ultimul vrăjmaș care va fi nimicit la înviere, putem să înțelegem cât de

serios trebuie să se roage și să dorească credincioșii a doua venire a lui Hristos, când această biruință va fi deplină și finală.” (Idem, vol. 17, pag. 500) “Aceasta este ziua pe care toți credincioșii trebuie să o dorească cu ardoare, să sperie în ea și să o aștepte, ca împlinire a lucrării de răscumpărare și a tuturor dorințelor și căutărilor sufletelor lor.” “Grăbește, o, Doamne, această zi fericită!” (Idem, vol 17, pag. 182, 183) Astfel era speranța bisericii apostolice, “bisericii din pustie” și a reformatorilor.

FĂGĂDUINȚA CELEI DE A DOUA VENIRI A LUI HRISTOS

Pe muntele Schimbării la față

În afară de sărăcia și umilința prezentă, Hristos arată ucenicilor viața Sa în glorie, nu în strălucirea unui tron pământesc, ci cu gloria lui Dumnezeu și a oștilor cerului. ”Și atunci”, le-a spus El, “va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. “Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa”. (Matei 16:28)

Isus le-a spus ucenicilor Săi că aveau să fie unii care nu vor gusta moartea înainte de a vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa”. (Matei 16:28)

Isus le-a spus ucenicilor Săi că aveau să fie unii care nu vor gusta moartea înainte de a vedea împărăția lui Dumnezeu cu putere. La schimbarea la față această făgăduință s-a împlinit. Fața lui Isus a devenit luminoasă ca soarele. Veșmintele Sale au devenit albe și strălucitoare. Moise era prezent pentru a reprezenta pe cei înviați din morți cu ocazia celei de a doua veniri a lui Isus. Ilie, care a fost luat la cer fără să vadă moartea, reprezenta pe cei care vor fi transformați în nemurire cu ocazia revenirii lui Hristos și

vor fi înălțați la Cer fără să vadă moartea. Ucenicii contemplau cu teamă și speranță excelenta maiestate a lui Isus și norul care Îl acoperea și au auzit minunata voce a lui Dumnezeu, zicând: Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați” (Matei 17:5)

În Instituția Sfintei Cine

Serviciul de împărtășire indică la a doua venire a lui Hristos. El a fost destinat să păstreze vie această speranță în mintea ucenicilor. Ori de câte ori se reuneau pentru a comemora moartea Sa, își reaminteau cum El “a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu li l-a dat zicând: ‘Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția Tatălui Meu’.” (Matei 26:2) În necazul lor ei au găsit mângâiere în speranța că El va reveni. De un preț ce nu poate fi arătat în cuvinte a fost pentru ei gândul: “Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El”. (1 Cor. 11:26)

Numai datorită morții Sale puteau aștepta cu bucurie a doua Sa venire.

“Să nu vi se tulbure inima”, a zis Isus. “Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo”. (Ioan 14:1-4) Pentru voi am venit în lume. Lucrez în favoarea voastră. Voi continua să lucrez cu ardoare pentru toți. Am venit în lume pentru a Mă descoperi vouă, celor care credeți. Merg la Tatăl pentru a colabora cu El în favoarea voastră.

Obiectivul plecării lui Isus era contrariul a ceea ce ucenicii se temeau. Nu semnifică o separare finală. El le va pregăti un loc, pentru a se întoarce și a-i lua la Sine. În timp ce li se construiau locuințe, ei aveau să-și formeze caractere după asemănarea divină.

La Înălțare

Ajungând la Muntele Măslinilor, Isus îi conduse pe drum, dincolo de vârful muntelui, până în apropiere de Betania. Aici Se opri, iar ucenicii se adunară în jurul Său. Raze de lumină păreau că pornesc de pe fața Sa pe când privea plin de iubire la ei. Nu i-a certat pentru greșelile și vinovățiile lor; cuvinte de cea mai dulce duioșie au fost ultimele pe care le-au auzit rostite de pe buzele Domnului lor. Cu mâinile întinse pentru binecuvântare, și ca și cum îi asigura de grija Sa protectoare, El Se înălță încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decât orice atracție pământească. Pe când Se ridica spre cer, ucenicii înmărmuriți urmăreau cu ochii încordați să poată prinde și cele din urmă raze de la Domnul lor care Se înălța. Un nor de slavă Îl ascunsese de privirea lor; și când carul de nor al îngerilor Îl primi, veniră la ei cuvintele: “Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului”. În același timp veniră la ei undele celei mai dulci și mai vesele muzici cântate de corul îngerilor.

În timp ce ucenicii priveau încă spre cer, li s-au adresat niște glasuri plăcute ca cea mai frumoasă muzică. Se întoarseră și văzură doi îngeri în chip de oameni, care le-au vorbit, zicându-le: “Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”. (Fapte. 1:1)

Hristos Se înălțase la cer având chip de om. Ucenicii văzuseră norul care-l primise. Același Isus care umblase, vorbise și se rugase cu ei, care frânse pâinea împreună cu ei, care fusese cu ei în bărcile

lor pe lac și care în ziua aceea Se ostenise urcând împreună cu ei Muntele Măslinilor - același Isus mergea acum să șadă pe tron cu Tatăl Său. Și îngerii i-au asigurat că Același, pe care ei L-au văzut mergând la cer, va reveni tot așa cum S-a înălțat. El va veni “pe nori; și orice ochi Îl va vedea”. (Apoc. 1:7). “Căci Însuși Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos”. (1 Tes. 1:16). “Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale”. (Matei 25:31). În felul acesta se va împlini însăși făgăduința dată de Domnul ucenicilor Săi: “Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:3). De aceea ucenicii se puteau bucura deplin în nădejdea revenirii Domnului lor.

SEMNE ÎN LUMEA GEOLOGICĂ

Profeția nu numai că prezice modul și scopul revenirii lui Hristos, ci prezintă și semnele prin care oamenii vor ști că venirea Lui este aproape. Isus a spus: “Vor fi semne în soare, în lună și în stele”. (Luca 21:25) “Soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. Atunci se va vedea Fiul omului venind pe nori cu mare putere și cu slavă”. (Marcu 13:24-26) Apostolul Ioan descrie primul dintre semnele care preced a doua venire astfel: “S-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele”. (Apoc. 6:12)

Aceste semne au fost văzute înainte de începutul secolului al XIX-lea. Ca împlinire a acestei profeții, a avut loc în anul 1755 cel mai groaznic cutremur care a fost cunoscut vreodată. Deși, în general, este cunoscut sub numele de cutremurul din Lisabona, el s-a extins peste o mare parte din Europa, Africa și America. A fost simțit în Groenlanda, în Indiile de Vest, în insulele Madeira, în Norvegia și Suedia, Marea Britanie și Irlanda. El s-a extins pe o suprafață de zece milioane de kilometri pătrați. În Africa, șocul a fost aproape tot atât de puternic ca și în Europa. O mare parte a orașului Alger a fost distrusă; iar la o mică distanță de Maroc, un

sat de opt sau zece mii de locuitori a fost înghițit cu totul. Un val uriaș a măturat coasta Spaniei și a Africii inundând orașe și provocând mari distrugerii.

Șocul s-a manifestat cel mai violent în Spania și Portugalia. Se spune că la Cadiz înălțimea valului care a pătruns în oraș a fost de 18 metri. “Unii dintre munții cei mai mari din Portugalia, au fost zguduți violent din temelii și unii dintre ei s-au deschis la vârfuri, s-au despiciat și s-au rupt într-un mod uimitor, părți uriașe din ei fiind aruncate în văile învecinate. Se relatează că din acești munți au țâșnit flăcări.” (Sir Charles Lyell, Principles of Geology, pag. 495)

La Lisabona “a fost auzit un zgomot subteran ca de tunet și imediat după aceea, o zguduitură puternică a distrus cea mai mare parte din oraș. În decurs de aproximativ șase minute au pierit șaiszeci de mii de persoane. Mai întâi apele oceanului s-au retras, lăsând țărmul uscat; apoi au revenit cu violență, ridicându-se cu cincisprezece metri sau mai mult deasupra nivelului obișnuit”. “Printre alte evenimente extraordinare care au avut loc la Lisabona în timpul catastrofei, a fost prăbușirea unui chei nou, construit în întregime din marmură, cu o cheltuială imensă. O mare mulțime de oameni se adunase acolo pentru siguranță, fiind considerat ca un loc unde zidurile în cădere nu puteau să ajungă; dar deodată cheiul s-a scufundat cu toți oamenii de pe el și nici un cadavru n-a mai ieșit vreodată la suprafață”. (Idem, pag. 495)

“Zguduitura” cutremurului “a fost urmată imediat de prăbușirea tuturor bisericilor și mănăstirilor, aproape a tuturor clădirilor publice mari și a peste un sfert din celelalte case. La aproape două ore după cataclism, au izbucnit incendii în diferite cartiere, dezlănțuindu-se cu asemenea violență timp de trei zile, încât orașul a fost complet pustiit. Cutremurul a avut loc într-o zi de sărbătoare, când bisericile și mănăstirile erau pline de oameni, din care au scăpat foarte puțini”. (Encyclopedia Americana, art. “Lisbon”,

note, ed. 1831) “Groaza oamenilor era de nedescris. Nimeni nu plângea, durerea era mai presus de lacrimi. Toți alergau încoace și încolo, înnebuniți de groază și de uimire, lovindu-și fețele și piepturile și strigând: “Îndurare! A venit sfârșitul lumii!” Mamele își uitau copiii și alergau purtând crucifixuri. Din nefericire, mulți au alergat în biserici pentru protecție, dar în zadar au apelat la sacramele; în zadar îmbrățișau altarele sărmanele creaturi; icoane, preoți și popor au fost îngropați într-o ruină comună”. S-a estimat că nouăzeci de mii de persoane și-au pierdut viața în acea zi fatală.

SEMNE ÎN LUMEA RELIGIOASĂ

„Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Isus nu a răspuns ucenicilor făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, așa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsând pe seama ucenicilor să cerceteze ei înșiși înțelesul. Făcând aluzie la distrugerea Ierusalimului, cuvintele Lui profetice au trecut de la acest eveniment la lupta finală, care va avea loc în ziua când Domnul Se va ridica din locul Său să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei și când pământul va lăsa să se vadă sângele lui și nu-și va mai acoperi ucișii. Toată această cuvântare a fost ținută nu numai pentru ucenici, ci și pentru aceia care vor trăi în ultimele momente ale istoriei pământului.

Profeți falși și săvârșiri de minuni

Întorcându-Se către ucenici, Hristos a zis: “Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în numele Meu și vor zice: ‘Eu sunt Hristosul!’ Și vor înșela pe mulți”. Mulți hristoși

mincinoși se vor arăta, pretinzând că fac minuni și declarând că a sosit timpul eliberării națiunii iudeilor. Aceștia vor rătăci pe munți. Cuvintele lui Hristos s-au împlinit. Între moartea Sa și asediul Ierusalimului, s-au arătat mulți hristoși mincinoși. Dar avertismentele au fost date și pentru aceia care trăiesc în vremea de azi. Aceleași înșelăciuni care au fost înainte de distrugerea Ierusalimului s-au întâmplat de-a lungul veacurilor și vor fi răspândite din nou.

În continuare, Domnul nostru vorbește în cuvinte clare despre a doua venire și vestește primejdiile care Îi vor preceda venirea în lume: “Dacă vă va spune cineva: ‘Iată Hristosul este aici, sau acolo’, să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: ‘Iată-L în pustie’, să nu vă duceți acolo! ‘Iată-L în odăițe ascunse’, să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi venirea Fiului omului”.

 (Matei 24:23-27)

După ce anunțase distrugerea Ierusalimului, Hristos a arătat și acest semn: “Se vor scula mulți profeți mincinoși și vor înșela pe mulți”. (Matei 24:11) Prooroci mincinoși s-au ridicat și au înșelat pe oameni, ducând un mare număr în pustiu. Magi și vrăjitori, susținând că au puteri miraculoase, au atras pe oameni după ei prin singurătățile munților. Dar profetia aceasta a fost dată și pentru zilele din urmă. Semnul acesta este dat ca o dovadă a celei de a doua veniri. Chiar acum, hristoși mincinoși și prooroci mincinoși fac semne și minuni ca să înșele pe ucenicii Lui. Nu auzim strigarea: “Iată-L în pustie”? N-au mers mii de oameni în pustie, nădăjduind să găsească pe Hristos? Și din nenumărate întruniri în care oamenii pretind că au legătură cu spiritele celor morți, nu se aude chemarea: “Iată-L în odăițe ascunse”? Chiar aceasta este pretenția spiritismului. Dar ce zice Hristos: “Să nu credeți. Căci cum iese

fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi venirea Fiului omului”. (Matei 24:26,27)

Biblia declară că înainte de venirea Domnului va exista o stare de declin religios asemănător cu acela din primele secole. “Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea”. (2 Tim. 3:1-5) “Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. (1 Tim. 4:1) Satana va lucra “cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii”. Și toți care “n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți”, vor fi lăsați să primească “o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună”. (2 Tes. 2:9-11)

Când se va ajunge la această stare de nelegiuire, vor urma aceleași consecințe ca și în primele secole.

Predicând Evanghelia în toată lumea

În profeția despre distrugerea Ierusalimului, Hristos a spus: “Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor, atunci va veni sfârșitul”. Profeția aceasta se va împlini din nou. Nelegiuirea copleșitoare din zilele acelea își găsește corespondentul în această generație. La fel stau lucrurile și cu prezicerea privitoare la predicarea Evangheliei. Înainte de căderea Ierusalimului, Pavel, scriind

inspirat de Duhul Sfânt, a declarat că Evanghelia se va predica “oricărei ființe de sub cer”. (Coloseni 1:23) Tot astfel și acum, înainte de venirea Fiului omului, Evanghelia veșnică se va predica “oricărei limbi și oricărui norod”. (Apocalipsa 14:6,14)

Isus Și-a amânat venirea, din îndurare față de lume, pentru ca păcătoșii să aibă ocazia să audă avertizarea și să găsească în El adăpost înainte de a se revărsa mânia lui Dumnezeu.

Acum, ca și în secolele trecute, prezentarea unui adevăr care muștră păcatele și erorile timpului trezește împotrivire. “Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” (Ioan 3:20) Când oamenii constată că nu pot să-și susțină poziția cu ajutorul Scripturilor, mulți se decid să o susțină cu orice risc și atacă cu spirit răutăcios motivele și caracterul acelor care stau în apărarea adevărului nepopular. Același procedeu a fost folosit în toate timpurile. Ilie a fost acuzat că nenorocește pe Israel, Ieremia că este trădător, Pavel că profanează templul. Din acel timp până astăzi, cei care au vrut să rămână credincioși adevărului, au fost acuzați ca răzvrătiți,eretici sau schismatici. Mulțimile, care sunt prea necredincioase pentru a primi cuvântul sigur al profeției, vor accepta cu o credulitate fără rezerve acuzația împotriva acelor care îndrăznesc să mustre păcatele la modă. Acest spirit se va extinde din ce în ce mai mult. Biblia învață clar că va veni un timp când legile statului vor fi într-un asemenea dezacord cu Legea lui Dumnezeu, încât oricine va asculta de toate preceptele divine va trebui să îndure batjocuri și pedepse ca un răufăcător.

Care este datoria solului adevărului în această situație? Va ajunge el la concluzia că adevărul nu trebuie să fie prezentat deoarece, adesea, singurul lui efect este să-i determine pe oameni să evite sau să se opună cerințelor lui? Nu, el nu are o mai mare justificare să se abțină de la mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu pentru că provoacă împotrivire, decât au avut primii reformatori.

Mărturisirea de credință făcută de sfinți și de martiri a fost scrisă pentru folosul generațiilor următoare. Acele exemple vii de sfințenie și integritate statornică ne-au fost transmise pentru a inspira curaj acelora care sunt chemați în prezent să stea ca martori pentru Dumnezeu. Ei au primit harul și adevărul, nu numai pentru ei înșiși, ci pentru ca prin ei cunoașterea de Dumnezeu să lumineze pământul. A dat Dumnezeu lumină slujitorilor Săi în această generație? Atunci ei trebuie să lase lumina să lumineze în lume.

În vechime Domnul a spus unui profet care vorbea în numele Său: “Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să M-asculte”. Totuși a adăugat: “Să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta”. (Ezech. 3:7; 2:7) Slujitorului lui Dumnezeu de astăzi îi este dată porunca: “Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacob păcatele ei”. (Isaia 58:1)

Pe măsura ocaziilor oferite, oricine primește lumina adevărului se află sub aceeași solemnă și înfricoșată răspundere ca și profetul lui Israel, căruia Cuvântul Domnului i-a spus: “Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: “Răule, vei muri negreșit!”, și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul.” (Ezech., 33:7-9)

Dumnezeu “a rânduit o zi în care să judece lumea” (Fapte 17:31) Domnul Hristos ne spune cum vom putea recunoaște apropierea acelei zile. El nu ne spune că toată lumea va fi convertită, ci că “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Stă în puterea noastră să grăbim venirea Domnului, dând lumii Evanghelia. Noi nu trebuie

numai să așteptăm, dar să și să grăbim venirea zilei Domnului. (2 Petru 3:12) Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere și slavă mare.

Venirea lui Hristos va fi o surpriză pentru învățătorii falși. Ei zic: “Pace și liniște”. Ca și preoții și învățătorii dinaintea căderii Ierusalimului, ei caută ca biserica să se bucure de prosperitate și slavă. Interpretează semnele timpului ca preînchipuind lucrul acesta. Dar ce zice Cuvântul Inspirației? - “O prăpădenie neașteptată va veni peste ei”. (1 Tes. 5:3) Asupra tuturor acelor care locuiesc pe fața pământului, asupra tuturor acelor care fac din lumea aceasta locuința lor, ziua Domnului va veni ca o capcană. Ea vine ca un hoț, pe furiș.

SEMNE ÎN LUMEA AȘTRILOR

Întunecarea Soarelui și a Lunii

După douăzeci și cinci de ani a apărut următorul semn menționat în profeție, întunecarea soarelui și a lunii. Ceea ce a făcut ca acest semn să fie mai izbitor a fost faptul că timpul împlinirii lui fusese precis arătat. În convorbirea Mântuitorului cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, după descrierea perioadei lungi de încercare pentru biserică - cei 1260 de ani de persecuție papală, despre care El făgăduise că zilele de necaz vor fi scurtate - a menționat câteva evenimente care aveau să preceadă venirea Sa și a precizat timpul când primul dintre ele urma să fie văzut: “Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei”. (Marcu 13: 24) Cele 1260 de zile sau ani, s-au încheiat în anul 1798. Cu un sfert de secol mai înainte persecuția aproape că încetase cu totul. Potrivit cuvintelor lui Hristos, după această persecuție urma ca soarele să se întunece. Această profeție s-a împlinit la 19 mai 1780.

“Aproape cel mai misterios și încă neexplicat fenomen în felul lui, dacă nu cu totul unic... este ziua întunecată de la 19 mai 1780, - întunecarea cea mai inexplicabilă a întregii părți vizibile a cerului și a atmosferei din Noua Anglie”. (R. M. Devens, Our First Century, pag. 89)

Un martor ocular care trăia în Massachusetts descrie evenimentul în felul următor:

“Dimineața soarele a răsărit strălucitor, dar a fost curând acoperit de nori. Norii au devenit mohorâți, negri și prevestitori de rele, iar din ei țâșneau fulgere, se rostogoleau tunete și a căzut puțină ploaie. Către ora nouă, norii s-au rarefiat și au căpătat aspectul alamei sau aramei, iar pământul, stâncile, copacii, clădirile, apa și oamenii au fost schimbați de această lumină ciudată, nepământeană. După câteva minute, un nor gros și negru s-a răspândit pe tot cerul în afară de o fâșie îngustă la orizont și era atât de întuneric cum este de obicei vara la ora nouă seara...”

“Teama, îngrijorarea și groaza au umplut treptat inimile oamenilor. Femeile stăteau la ușă, privind priveliștea întunecată; bărbații se întorceau de la munca câmpului; tâmplarul și-a lăsat uneltele, fierarul și-a părăsit foalele, negustorul tețgheaua. Școlile și-au suspendat cursurile, iar copiii au fugit tremurând către casă. Călătorii s-au oprit la ferma cea mai apropiată. “Ce va urma?”, întrebau toate buzele și toate inimile. Părea că un uragan era gata să sufle peste țară sau că venise ziua încheierii tuturor lucrurilor.”

“Au fost aprinse lumânări, iar focurile din vetre luminau tot atât de strălucitor ca într-o seară de toamnă fără lună... Păsările s-au retras în cotețe și s-au culcat, vitele s-au adunat la gardul pășunilor și mugeau, broaștele orăcăiau, păsările își cântau cântecele de seară, iar liliicii zburau. Numai oamenii știau că nu venise noaptea...”

“Dr. Nathanael Whittaker, pastorul bisericii Tabernacol din Salem, a ținut servicii religioase în casa de rugăciune, rostind o predică în care a afirmat că întunecimea era supranaturală. Oamenii s-au adunat în biserici în multe alte locuri. Textele biblice folosite în predicile improvizate erau, fără excepție, acelea care păreau să arate că întunericul era conform cu profetia Scripturii... Întunericul a atins intensitatea maximă curând după ora unsprezece.” (The Essex Antiquarian, April 1889, vol. 3, nr. 4, pag. 53, 54)

“În cele mai multe părți ale țării, întunericul a fost atât de mare în timpul zilei, încât oamenii nu puteau să vadă nici cât era ceasul, nici să mănânce, nici să-și vadă de treburile casnice fără lumina lumânărilor...”

“Întinderea acestei întunecimi a fost extraordinară. A fost observată spre est până la Falmouth. Către vest ea a ajuns la cea mai îndepărtată parte din Connecticut și la Albany. Spre sud a fost observată de-a lungul țărmului mării, iar spre nord până la limita la care se întind așezările americane.” (William Gordon, *History of the Rise, Progress, and Establishment of the Independence of the U.S.A.*, vol. 3, pag. 57)

Întunecimea intensă a zilei a fost urmată, cu o oră sau două înainte de căderea serii, de un cer în parte senin, iar soarele a apărut, cu toate că era voalat de o ceață întunecată și deasă. “După apusul soarelui, norii s-au îngrămădit din nou și s-a întunecat foarte repede”. “Nici întunericul nopții n-a fost mai puțin neobișnuit și mai puțin înfricoșător decât acela al zilei; cu toate că era aproape lună plină, nu se putea vedea nici un obiect decât cu ajutorul unei lumini artificiale care, când era privită din casele învecinate sau de la distanță, apărea ca printr-un fel de întuneric egiptean care părea aproape de nepătruns pentru raze.” (Isaiah Thomas, *Massachusetts Spy: or, American Oracle of Liberty*, vol. 10, nr. 472, May 25, 1780)

Un martor ocular al acestei scene spunea: “Nu m-am putut abține să nu gândesc în acel moment, că dacă toate corpurile luminoase din univers ar fi fost învăluite de perdele de nepătruns sau și-ar fi încetat existența, întunericul n-ar fi putut să fie mai complet”. (Letter by Dr. Samuel Tenney, of Exeter, New Hampshire, December 1785, in *Massachusetts Historical Society Collections*, 1792, 1st series, vol. 1, pag. 97)

Cu toate că la ora nouă în acea seară a răsărit lună plină, “n-a avut nici cea mai mică putere să împrăștie umbrele asemănătoare

morții”. După miezul nopții întunericul a dispărut, iar luna, când a devenit vizibilă, avea culoarea sângelui.

Ziua de 19 mai 1780 a rămas în istorie ca “Ziua întunecoasă”. Din timpul lui Moise n-a mai fost înregistrată o întunecime de aceeași densitate, întindere și durată. Descrierea acestui eveniment, așa cum este redată de martori oculari, este doar un ecou al cuvintelor Domnului, raportate de profetul Ioel, cu două mii cinci sute de ani înaintea împlinirii lor: “Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. (Ioel 2:31)

Căderea stelelor

În anul 1833 ... a apărut ultimul dintre semnele care fuseseră prezise de Mântuitorul, ca indici ai revenirii Sale. Isus a spus: “Stelele vor cădea din cer”. (Mat. 24:29) Iar Ioan în Apocalipsa declara că a văzut în viziune semnele care urmau să vestească ziua Domnului: “Stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic”. (Apoc. 6:13) Această profeție și-a găsit o împlinire izbitoare și impresionantă în marea ploaie meteoritică din 13 noiembrie 1833. Aceasta a fost manifestarea cea mai întinsă și magnifică de stele căzătoare care a fost înregistrată vreodată; “întregul firmament deasupra Statelor Unite a fost atunci, timp de ore, într-un freamăt de foc. Nici un fenomen ceresc n-a avut loc vreodată în această țară, de la prima colonizare, care să fi fost privit cu o admirație atât de intensă de o clasă de oameni sau cu o așa de mare groază și panică de altă”. “Grandoarea și frumusețea ei maiestuoasă stăruiește încă în multe minți... Niciodată n-a căzut o ploaie mai deasă decât au căzut meteoriții către pământ; la răsărit, la apus, la miazănoapte și la miazăzi era la fel. Într-un cuvânt, tot cerul părea în mișcare... Priveliștea, așa cum a fost descrisă în publicația

“Journal” a profesorului Silliman, a fost văzută în toată America de Nord... De la ora două noaptea până la ziuă, cerul fiind perfect senin și fără nori, un joc neîncetat de lumini strălucitoare și orbitoare s-a menținut pe tot cerul”. (R. M. Devens, *American Progress; or, The Great Events of the Greatest Century*, ch. 28, par. 1-5)

“În adevăr, nici o limbă nu poate să descrie splendoarea aceluia spectacol magnific;... nici un om care nu l-a văzut nu poate să-și formeze o imagine potrivită despre măreția lui. Părea ca și când toate stelele cerului se adunaseră într-un punct aproape de zenit, de unde porneau simultan cu viteza fulgerului spre toate părțile orizontului; și totuși nu se epuizau - mii veneau cu repeziciune în urma altor mii, ca și când ar fi fost create pentru acea ocazie.” (F. Reed, in the *Christian Advocate and Journal*, 13 dec. 1833)

“Un tablou mai real al unui smochin căruia îi cad smochinele când este scuturat de un vânt puternic, era imposibil să fie văzut”. (“The Old Countryman”, in *Portland Evening Advertiser*, 26 nov. 1833)

În “*Journal of Commerce*”, New York, din 14 noiembrie 1833 a apărut un articol lung cu privire la acest fenomen miraculos, conținând această declarație:

“Cred că nici un filozof sau savant n-a vorbit și nici n-a scris despre un eveniment ca acela de ieri dimineață. Acum 1800 de ani, un profet l-a prezis cu exactitate, dacă nu ne va fi greu să înțelegem că stelele care cad înseamnă stele căzătoare,... în singurul sens în care este posibil să fie literalmente adevărat.”

Astfel s-a manifestat ultimul din semnele venirii Sale, în legătură cu care Isus a avertizat pe ucenicii Săi: “Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși”. (Mat. 24:33) După aceste semne, Ioan a văzut următorul mare eveniment iminent, cerurile strângându-se ca un sul, în timp ce pământul se cutremura, munții și insulele erau mutate din locurile

lor, iar nelegiuții îngroziți căutau să fugă dinaintea Fiului omului.
(Apoc. 6:12-17)

Mulți care au fost martori ai căderii de stele, au considerat-o ca un vestitor al judecății viitoare, “un simbol înspăimântător, un înainte-mergător sigur, un semn îndurător al acelei zile mari și înfricoșate”. (“The Old Countryman”, in Portland Evening Advertiser, 26 nov. 1833) Astfel atenția oamenilor a fost îndreptată către împlinirea profeției și mulți au fost conduși să ia seama la avertizarea celei de a doua veniri.

SEMNE ÎN LUMEA ECONOMICĂ

Satan a izbutit să sucească dreptatea și să umple inima oamenilor de dorința după câștig egoist. “Dreptatea a stat deoparte, căci adevărul se poticnește în piață și fapta cinstită nu se mai dovedește”. (Isaia 59:14 trad. G.G.) În marile orașe există mulți care trăiesc în sărăcie și mizerie, aproape lipsiți de alimente, adăpost și îmbrăcăminte, în timp ce în aceleași orașe sunt unii care au mai mult decât le dorește inima, care trăiesc în lux, cheltuind banii lor cu case bogat mobilate, cu împodobiri personale, sau, mai rău, cu satisfacerea apetiturilor senzuale, cu băuturi alcoolice, țigări și alte articole, care distrug facultățile creierului, dezechilibrează mintea și degradează sufletul. Strigătul omenirii muritoare de foame se ridică la Dumnezeu, în timp ce prin tot felul de opresiuni și înșelătorii oamenii îngrămădesc averi colosale.

Nu sunt mulți, nici chiar între educatori și bărbați de stat, care să înțeleagă cauzele care determină starea prezentă a societății. Cei care au în mâini conducerea guvernului nu sunt capabili să rezolve problema corupției morale, sărăciei, mizeriei și înmulțirii crimelor.

Scripturile descriu cu exactitate condiția lumii dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Despre oamenii care prin nedreptate

și stoarcere și-au acumulat mari bogății, este scris: “Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Iacov 5:3-6)

Cine citește însă avertismentele date prin semnele timpului, ce se împlinesc în mod rapid? Ce impresie au acestea pentru necredincioși? Nimic mai mult decât cea care a fost văzută în atitudinea locuitorilor lumii din timpul lui Noe. Absorbiți în negoțuri și plăceri profane, antediluvienii “n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți”. (Matei 24:39) Aveau avertismentele trimise din Cer, dar au refuzat să asculte. Și astăzi lumea, în completă lipsă de respect pentru muștrările glasului lui Dumnezeu, se grăbește spre ruina eternă.

SEMNE ÎN LUMEA SOCIALĂ

Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului care se împlinesc cu repeziciune declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Spiritul lui Dumnezeu este retras treptat dar sigur de pe pământ. Plăgi și judecăți deja cad peste disprețuitorii harului lui Dumnezeu. Nenorocirile de pe uscat și de pe apă, starea agitată a societății, alarmele de război, sunt de rău augur. Ele prezic evenimentele în curs de apropiere, de cea mai mare însemnătate.

Instrumentele răului își unesc forțele și se consolidează. Ele se fortifică pentru ultima și marea criză. În curând urmează să aibă loc mari schimbări în lumea noastră și mișcările finale vor fi repezi.

Starea lucrurilor din lume arată că înaintea noastră sunt vremuri tulburi. Ziarele sunt pline de semne cu privire la un conflict teribil în viitorul apropiat. Jafuri îndrăznețe sunt ceva frecvent. Grevele sunt obișnuite. Hoții și omoruri sunt comise pretutindeni. Oamenii posedăți de demoni iau viața semenilor lor. Oamenii au ajuns să fie scoși din minți de viciu și predomină tot felul de rele.

Călcătorii legii lui Dumnezeu umplu pământul de nelegiuiri. Pariurile, cursele de cai, jocurile de noroc, risipa, practicile desfrânate, patimile neîmblânzite umplu rapid lumea de violență.

Lumea, plină de răzvrătire și plăceri nelegiuite, a adormit în siguranța firească. Oamenii consideră venirea Domnului

îndepărtată. Ei râd de avertismente. Cu îngâmfare se spune: “Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii”. “Mâine vom face tot ca azi, ba încă și mai rău!” (2 Petru 3:4; Isaia 56:12) Ne vom afunda și mai mult în iubirea de plăceri. Dar Hristos zice: “Iată, Eu vin ca un hoț”. (Apoc. 16:15) Tocmai în timpul când lumea întreabă în batjocură: “Unde este făgăduința venirii Lui?” se împlinesc semnele. Când strigă “pace și liniște” vine deodată distrugerea. Când batjocoritorul, cel care leapădă adevărul, a devenit îndrăzneț, când cercetătorul caută cunoștințe de tot felul, dar numai din Biblie nu, Hristos vine ca un hoț.

O mare agitație domină lumea. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnească își aruncă deja umbrele lor. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ și nenorociri după nenorociri vin pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, înecuri, crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Siguranța nu este în nimic din cele pământești sau omenești. Oamenii se grupează rapid sub steagul pe care și l-au ales. Nelegiuții urmăresc mișcările conducătorilor lor... Sunt unii care așteaptă, priveghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. De partea cealaltă alții se aliază sub conducerea primului mare apostat. Puțini sunt aceia care cred din toată inima și din tot sufletul că avem de evitat un iad și că avem de câștigat un cer.

Criza se furișează asupra noastră. Soarele strălucește pe cer, trecând pe căile lui obișnuite și cerurile încă mai arată slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și dau în căsătorie. Negustorii încă mai cumpără și vând, oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora, luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, curse de cai, la jocuri de noroc. Deși stăpânește cea mai mare agitație, ceasul de probă este aproape să se încheie și fiecare caz este pe punctul de a fi hotărât pentru

veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El a pus pe toți agenții lui la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și fermecați, până când trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna.

“CUM A FOST ÎN ZILELE DINAINTE DE POTOP”

«**O** dinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de piere a oamenilor nelegiuiți”. (2 Petru 3:5-7)

O altă furtună se apropie. Pământul va fi încă o dată curățit de mânia răzbunătoare a lui Dumnezeu, iar păcatul și păcătoșii vor fi nimiciți.

Păcatele care au adus răzbunarea lui Dumnezeu asupra lumii antediluviene, există și astăzi. Temerea de Dumnezeu a dispărut din inimile oamenilor, iar legea este tratată cu nepăsare și dispreț. Simțul profan neobișnuit al acelei generații se aseamănă cu al generației de astăzi. Hristos zice: “În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”. (Matei 24:38,39) Dumnezeu nu osândi pe oamenii dinainte de potop pentru că ei mâncau și beau; El le dăduse fructele pământului în mare abundență, pentru satisfacerea necesităților lor corporale. Păcatul lor consta în aceea că ei primeau aceste daruri, fără să mulțumească Dăruitorului și se înjoseau prin aceea că se dăduseră pradă poftii neînfrânate de mâncare. Căsătoria le era permisă; căci ea era în ordinea lui Dumnezeu și una din cele

dintâi instituții pe care El le întocmise. El a dat instrucțiuni deosebite cu privire la această întocmire și a îmbrăcat-o cu sfințenie și frumusețe; dar aceste instrucțiuni au fost uitate, căsătoria a fost desfigurată și târâtă în serviciul patimilor.

O stare asemănătoare domnește și astăzi. Ceea ce este permis în sine, este dus până la extrem. Pofa mîncării este satisfăcută fără margini. Mărturisitori ai creștinismului mîncă și beau astăzi cu bețivii, în timp ce numele lor stă în cinste înscris în registrele bisericii. Necumpătarea tulbură puterile morale și intelectuale și pregătește calea pentru satisfacerea patimilor josnice. Mii de oameni nu se simt sub nici o obligație morală, de a-și înfrîna poftele lor senzuale și devin robi ai plăcerilor. Oamenii trăiesc spre a-și desfăta simțurile, numai pentru această lume și viață. Abuzul a luat proporții în toate clasele societății. Onestitatea este jertfită pe altarul luxului și al trufiei. Cei ce doresc să se îmbogățească repede sulesc dreptatea și apasă pe săraci; “robi și suflete de oameni” se cumpără și se vînd încă. Înșelăciunea, mituirea și hoția se răsfață trufașe printre cercurile înalte și de jos, fără a fi mustrate. Ziarele sunt pline de rapoarte despre ucideri și crime, care sunt comise cu atîta sânge rece și fără motiv, încât se pare că ar fi dispărut orice sentiment de umanitate. Și aceste crime oribile au devenit niște întâmplări atît de obișnuite, încât abia mai trezesc o apreciere sau uimire. Spiritul anarhiei pătrunde prin toate națiunile, iar răscoalele, care stîrnesc din timp în timp uimirea lumii, nu sunt decît semne despre focul patimilor și nelegiuirilor îngrămădite, care după ce vor rupe odată stăvilarele, vor umple lumea cu jale și pustiire. Tabloul pe care Sfînta Scriptură îl redă despre lumea antediluviană ilustrează prea fidel starea către care societatea merge astăzi cu pași repezi. Chiar acum și în țările așa numite creștine, se comit zilnic crime, care sunt tot atît de rușinoase și grozave, ca și acelea pentru care păcătoșii lumii vechi au fost nimiciți.

Înainte de potop Dumnezeu trimise pe Noe ca să avertizeze lumea, pentru ca poporul să fie condus la pocăință și să scape astfel de pedeapsa ce-i amenința. Deoarece timpul pentru a doua venire a lui Hristos se apropie, Dumnezeu trimite pe servii Săi cu un avertisment către lume, spre a se pregăti pentru acest mare eveniment. Mii de oameni au trăit în călcarea legii lui Dumnezeu și acum El îi somează plin de milă să asculte de prescripțiile ei sfinte. Tuturor acelor care voiesc să renunțe la păcatele lor, prin pocăință către Dumnezeu și prin credința în Hristos, li se oferă iertare. Dar mulți sunt de părere că se cere o prea mare jertfă, pentru a renunța la păcat. Pentru că viața lor nu e în armonie cu principiile curate ale guvernării morale a lui Dumnezeu, de aceea ei leapădă avertismentele Sale și pun la îndoială autoritatea legii Sale.

Numai opt suflete, din marea populație a pământului dinainte de potop, au crezut și ascultat de cuvântul lui Dumnezeu care El porunci să fie vestit prin Noe. Timp de o sută douăzeci de ani acest predicator al dreptății avertiză lumea față de pieirea ce o amenința; dar solia sa a fost lepădată și disprețuită. Tot astfel va fi și astăzi. Înainte ca marele Legiuitor să vină să pedepsească pe neascultători, călcătorii de lege vor fi avertizați ca să se pocăiască și să se întoarcă la credincioșie; dar pentru marea majoritate aceste avertismente sunt în zadar. Apostolul Petru scrie: “Înainte de toate să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori, care vor trăi după poftele lor și vor zice: “Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” (2 Petru 3:3,4) Nu auzim repetându-se aceleași cuvinte și astăzi și nu numai de nelegiuții vestiți ci chiar de la mulți dintre cei care urcă amvoanele țării noastre? “Nu este nici un motiv de a vă neliniști”, strigă ei. “Înainte de venirea lui Hristos trebuie să se convertească întreaga lume, iar dreptatea va domni timp de o mie de ani. Pace, pace! Totul se desfășoară mai

departe întocmai cum a fost de la început. Nimeni să nu se lase tulburat prin solia agitantă a acestor gălăgioși.” Dar această învățătură despre o împărăție a păcii, pe un timp de o mie de ani, nu corespunde cu declarațiile lui Hristos și ale apostolilor Săi. Isus a pus întrebarea foarte semnificativ: “Când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8) Și după cum am văzut, El declară că starea lumii din zilele de apoi, va fi ca în zilele lui Noe. Pavel ne avertizează că ne putem aștepta ca nelegiuirea să se înmulțească odată cu venirea sfârșitului: “Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. Apostolul zice “că în zilele din urmă vor fi vremuri grele”. (2 Timotei 4:1) El ne dă de asemenea și o listă uimitoare de păcatele care se vor găsi printre acei care au numai înfățișarea temerii de Dumnezeu.

Când timpul harului era pe sfârșite oamenii dinainte de potop s-au datat la plăceri și la serbări agitate. Oricine posedea influență și putere, nu urmărea decât să cucerească în totul mințile poporului cu distracții și plăceri, pentru ca nu cumva unii din ei să fie cuprinși de ultimele avertismente solemne. Nu vedem noi oare petrecându-se același lucru și în zilele noastre? În timp ce servii lui Dumnezeu vestesc solia, că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat, lumea se pierde în petreceri și în alergarea după plăceri. Domnește o continuă schimbare de agitații, care provoacă o nepăsare față de Dumnezeu și rețin poporul, spre a nu se lăsa răpiți de adevărurile care numai ele pot scăpa de la pieirea viitoare.

Pe timpul lui Noe învățații declarau că este imposibil ca lumea să fie distrusă de apă; tot astfel există și acum bărbați de știință care caută să arate că lumea nu poate să fie distrusă prin foc, că aceasta n-ar fi în de acord cu legile naturii. Dar Dumnezeul naturii, Creatorul și Stăpânitorul legilor ei, poate să se folosească de lucrările mâinilor Sale, așa cum ele pot servi mai bine scopurilor Sale.

Când cei mari și înțelepți dovediseră în de ajuns cât de imposibil ar fi ca lumea să fie distrusă prin apă și după ce liniștiseră temerile poporului, când toate profețiile lui Noe au fost considerate ca o amăgire, iar el a fost considerat drept un fanatic, atunci a sosit timpul pentru Dumnezeu. Deodată “s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor” (Geneza 7:11), iar batjocoritorii au fost înghițiți de apele potopului. Cu toată filozofia lor laudăroasă, oamenii au înțeles de abia târziu că înțelepciunea lumii este nebulie, că Legiuitorul este mai mare decât legile naturii și că Atotputernicia nu este în nedumerire în privința mijloacelor, pentru atingerea scopului ei. “Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, ... tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului” (Luca 17:26,30) “Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el va arde” (2 Petru 3:10)

Când concluziile raționale ale filozofiei vor fi înlăturat temerile poporului față de judecățile lui Dumnezeu, când învățătorii religioși vor indica în viitor la o epocă lungă de pace și de fericire, iar oamenii vor fi stăpâniți de diversele lor afaceri și plăceri, de plantări și de clădiri, de serbări și de petreceri, lepădând avertismentul lui Dumnezeu și batjocorind pe solii Săi - atunci va veni fără veste pieirea asupra lor și nu vor scăpa nicidecum. (1 Tes. 5:3)

Cu privire la scene ca acestea profeții din vechime ziceau: “O, de ai despica cerurile și Te-ai pogori, s-ar topi munții înaintea Ta ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele și ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai pogorât și munții s-au zguduit înaintea Ta”. (Isaia 64:1-3) “Domnul umblă în furtună și în vârtej și norii sunt praful picioarelor Lui. El muștră marea și o usucă, face să sece toate râurile”. (Naum 1:3,4)

Lucruri și mai grozave decât a văzut lumea vreodată, vor fi văzute la a doua venire a lui Hristos. “Pleacă cerurile, Doamne și pogoară-te! Atinge munții ca să fumege. Fulgeră și risipește pe vrăjmașii mei! Aruncă-Ți săgețile și pune-i pe fugă”. (Psalmi 144:5,6) “Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum” (Fapte 2:19) “Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur așa de mare... Toate ostroavele au fugit și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni.” (Apoc. 16:18,20,21)

Când fulgerele cerului se vor uni cu focul din pământ, atunci munții vor arde ca un cuptor și vor arunca râuri înfricoșate de lavă, care vor înghiți grădini și câmpii, orașe și sate. Masele de elemente topite și pline de văpaie aruncate în râuri, vor face ca apa să fiarbă în clocote și vor zvârli neîncetat stânci uriașe cu o putere de nedescris și vor împrăștia ruinele lor sfărâmate peste pământ. Râuri vor fi uscate. Pământul se va clătina; pretutindeni vor avea loc cutremure și izbucniri vulcanice puternice.

Astfel va stârpi Dumnezeu pe nelegiuții de pe pământ. Dar cei drepți vor fi păstrați în mijlocul acestei răsculări a elementelor, după cum Noe a fost păstrat în corabie. Dumnezeu va fi refugiul lor și sub aripile Sale ei se vor putea repauza în pace. Psalmistul zice: “Pentru că zici: ‘Domnul este locul meu de adăpost!’ și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va atinge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău”. (Psalmi 91:9,10) “Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă”. (Psalmi 27:5) Făgăduința lui Dumnezeu este: “Fiindcă mă iubește - zice Domnul - de aceea îl voi izbăvi și îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu”. (Psalmi 91:14)

“CA... ÎN ZILELE LUI LOT”

Flăcările care au distrus orașele câmpiei ne sunt încă și astăzi un avertisment. Ele ne vestesc învățătura înfricoșată și solemnă, că deși milostivirea lui Dumnezeu rabdă îndelung pentru păcătos, totuși există un hotar peste care oamenii nu pot merge mai departe în fărâdelege. Când această margine este ajunsă invitațiile harului se retrag și începe judecata lui Dumnezeu.

Salvatorul lumii declară că există păcate și mai mari decât acelea pentru care a fost distrusă Sodoma și Gomora. Acei care aud invitația Evangheliei care cheamă pe păcătos la pocăință și o leapădă, sunt mai vinovați înaintea lui Dumnezeu decât locuitorii văii Sidimului. Și încă și mai mare este păcatul acelor care pretind a recunoaște pe Dumnezeu și a ține poruncile Sale și totuși în caracterul și în viața lor zilnică tăgăduiesc pe Hristos. În lumina avertismentului dat de Mântuitorul, soarta Sodomei este o prevenire solemnă, nu numai pentru acei care sunt păcătoși cunoscuți pe față, ci pentru toți care iau cu ușurință lumina și privilegiile trimise de către cer.

Martorul credincios zice către biserica din Efes: “Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele dintâi. Altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. (Apoc. 2:4,5) Mântuitorul așteaptă un

răspuns la invitațiile iubirii și iertării, cu o compătimire mult mai gingașă decât aceea care mișcă inima părinților pământești, ca să ierte unui fiu greșit și suferind. El strigă către cel pribeag: “Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3:7) Dar dacă cel rătăcitor refuză cu îndărătnicie să asculte glasul, care strigă cu o iubire compătimitoare și gingașă, va fi lăsat în cele din urmă în întuneric. Inima care a disprețuit atâta timp iubirea lui Dumnezeu, va deveni împietrită în păcat și nu va mai fi simțitoare pentru influența harului lui Dumnezeu. Grozavă va fi soarta sufletului, despre care Mântuitorul rugător va declara în cele din urmă: El “s-a alipit de idoli, lăsați-l”. (Osea 4:17) Mai ușor va fi cetăților câmpiei la judecată decât aceluia care au cunoscut iubirea lui Hristos și s-au întors totuși de la El, spre a prefera bucuriile unei lumi păcătoase.

O, voi care ați disprețuit invitația harului, gândiți-vă la cifrele lung înșirate ale numerelor adunate contra voastră în cărțile cerului, căci acolo se ține cont de toate nelegiuirile popoarelor, ale familiilor și ale fiecărui om individual. Dumnezeu poate avea mult timp răbdare, în timp ce raportul merge mai departe și se pot face chemări la pocăință și invitații ale harului; totuși va veni un timp, când socoteala va fi deplină, când sentința sufletului va fi dată și când soarta omului va fi hotărâtă din propria sa alegere. Atunci va fi dat semnalul pentru aducerea la îndeplinire a judecății.

Starea religioasă a lumii de astăzi dă mult de gândit. S-a jucat prea mult cu harul lui Dumnezeu. Mulțimea desființează legea lui Dumnezeu, “învățând învățături ce sunt porunci omenești”. (Matei 15:9) Necredința ia proporții în multe biserici; nu o necredință într-un sens larg - o tăgăduire pe față a Bibliei - ci o necredință, care e îmbrăcată în haina creștinismului, dar care subsapă credința în Biblie, ca o descoperire de la

Dumnezeu. O meditație religioasă profundă și o temere de Dumnezeu vie, au făcut loc unui formalism gol. Ca urmare la aceasta, apostazia și senzualitatea se înmulțesc mereu. Hristos declară: “Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului”. (Luca 17:28)

Înainte de distrugerea Sodomei, Dumnezeu trimise un sol către Lot: “Scapă-ți viața, să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din Câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri”. (Geneza 19:17) Același glas de avertizare l-au auzit ucenicii înainte de distrugerea Ierusalimului: “Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el”. (Luca 21:20-21) Ei nu trebuia să întârzie pentru a mai scăpa ceva din avutul lor, ci să profite cu toate puterile lor de ocazia de a fugi.

Aceasta era o ieșire dintre nelegiuiri, o despărțire hotărâtă de ei, o fugă pentru scăparea vieții. Așa a fost și în zilele lui Noe, și tot astfel și cu Lot; asemenea a fost și cu ucenicii înainte de distrugerea Ierusalimului și tot în felul acesta se va întâmpla și în zilele din urmă. Glasul lui Dumnezeu va fi auzit iarăși într-o solie de avertizare, care poruncește poporului Său să se despartă de nelegiuirea care ia proporții.

Starea decăderii morale și a apostaziei, cum avea să existe în zilele din urmă în lumea religioasă, a fost arătată profetului Ioan în viziunea Babilonului cel mare care “are stăpânire peste împărații pământului”. Înainte de distrugerea acestuia se va auzi strigarea din cer: “Ieșiți din mijlocul ei poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apoc. 18:4) Ca și în zilele lui Noe și Lot, trebuie să aibă loc o despărțire hotărâtă de păcat și păcătoși. Nu poate exista nici o învoire între Dumnezeu și lume, nici o schimbare de

poziție, spre a-și asigura cineva comori pământești. “Nu puteți sluji lui Dumnezeu și Mamonei”. (Matei 6:24)

Ca și locuitorii din valea Sidimului, poporul visează și acum la prosperitate și pace. “Scapă-ți viața”, sună avertismentul îngerului lui Dumnezeu; dar se mai aud și alte voci care zic: “Nu vă tulburați, că n-avem de ce să ne temem”. Mulțimea strigă: “Pace, nu este nici o primejdie”, în timp ce cerul declară că o pieire grabnică este în perspectivă să vină asupra păcătosului. În noaptea din ajunul distrugerii, cetățile câmpiei s-au dat la distracții ameteitoare și făceau haz de temerile și avertismentele solului lui Dumnezeu; dar acei batjocoritori au pierit în flăcări; tocmai în acea noapte a fost închisă pentru totdeauna ușa harului pentru locuitorii Sodomei, care uitaseră pe Dumnezeu și petreceau fără grijă. Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit mereu; nu se poate juca mult timp cu El. “Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va prefăce tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el”. (Isaia 13:9) Marea mulțime din această lume va lepăda harul lui Dumnezeu și vor fi înghițiți de pieirea grabnică și inevitabilă. Dar acei care iau aminte la avertizare, vor locui “sub adăpostul celui Prea Înalt” și vor mânca “sub umbra Atotputernicului”. Adevărul Său va fi “scutul și pavăza” lor. Lor le aparține făgăduința: “Îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mântuirea Mea”. (Psalmi 91:1,4,16)

CAP.10

TIMPUL CELEI DE A DOUA VENIRI

După cum solia primei veniri a lui Hristos vestea împărăția Harului Său, tot astfel solia celei de-a doua veniri a Lui vestește împărăția slavei Sale. A doua solie, ca și cea dintâi, se întemeiază pe profeție. Cuvintele îngerului către Daniel cu privire la zilele din urmă aveau să fie înțelese în timpul sfârșitului. Atunci “mulți o vor citi și cunoștința va crește”. “Cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege”. (Daniel 12: 4.10) Mântuitorul a dat semne pentru venirea Lui și El zice: “Când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. “Luați seama la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră”. “Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului”. (Luca 21:31,34,36)

Am ajuns la timpul prezis de aceste profeții. A venit timpul sfârșitului, viziunile profeților sunt desigilate și avertizările lor solemne arată că venirea Domnului nostru în slavă s-a apropiat.

Iudeii au interpretat greșit și au aplicat greșit Cuvântul lui Dumnezeu și n-au cunoscut timpul cercetării lor. Anii de lucrare ai Mântuitorului și ai apostolilor Lui - ultimii ani prețioși ai harului

pentru poporul ales - i-au petrecut complotând nimicirea trimișilor Domnului. Erau stăpâniți de ambiții pământești și darul împărăției spirituale le-a fost dat în zadar. La fel și astăzi, împărăția acestei lumi stăpânește gândurile oamenilor și ei nu iau seama cât de repede se împlinesc profețiile și nici nu recunosc semnele grăbitei apropieri a Împărăției lui Dumnezeu.

“Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului”. Cu toate că nu putem să știm ceasul revenirii Domnului, tot putem să cunoaștem apropierea venirii Lui. “De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. (1 Tesaloniceni 5:4-6)

Hristos a arătat semnele venirii Lui. El declară că noi putem ști când este aproape, chiar la uși. El spune despre aceia care văd aceste semne: “Nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla aceste lucruri”. Semnele acestea s-au arătat. Acum știm cu siguranță că a doua venire este aproape. “Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, a zis El. (Matei 24:34,35)

Hristos vine pe nori cu mare slavă, însoțit de o mulțime de îngeri strălucitori. El va veni să trezească pe cei morți și să glorifice pe sfinții cei vii din mărire în mărire. El va veni să onoreze pe aceia care L-au iubit și au păzit poruncile Sale, pentru a-i lua la Sine. El nu i-a uitat, nici pe ei, nici făgăduințele Lui. Legătura familiei se va reface. Când privim în urmă la morții noștri, ne putem gândi la dimineața în care trâmbița lui Dumnezeu va suna, când “morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați”. (1 Cor. 15:52) Încă puțin și vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui. Încă puțin și El ne va înfățișa “fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale”. (Iuda 24) De aceea, când a dat semnele venirii Sale, El a zis: “Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”.

Cu toate acestea, Hristos nu a descoperit ziua și ceasul venirii Sale. El a declarat lămurit ucenicilor că nici El nu poate face cunoscut ziua și ceasul venirii Sale a doua oară. Dacă ar fi putut să le descopere lucrul acesta, de ce trebuia să-i mai îndemne să păstreze o atitudine de continuă așteptare? Sunt unii care pretind că știu exact ziua venirii Domnului. Cu multă sârguință ei caută să descrie viitorul. Dar Domnul i-a avertizat în ce situație se află. Momentul exact al celei de a doua veniri a Fiului omului este o taină a lui Dumnezeu.

CAP.11

PREGĂTIRE PENTRU A DOUA VENIRE

Hristos a îndemnat pe poporul Său să vegheze asupra semnelor venirii Sale și să se bucure când vor vedea indiciile revenirii Regelui lor. “Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, a spus El, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”. El a îndreptat atenția ucenicilor Săi către pomii care înmugureau primăvara și a zis: “Când înfrunzesc și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. (Luca 21:28, 30, 31)

Dar pe măsură ce spiritul umilinței și consacrării în biserică a făcut loc mândriei și formalismului, iubirea pentru Hristos și credința în revenirea Lui s-au răcit. Absorbit de spiritul lumesc și căutarea de plăceri, poporul pretins al lui Dumnezeu a fost orb față de instrucțiunile Mântuitorului cu privire la semnele revenirii Sale. Doctrina celei de a doua veniri a fost neglijată; textele biblice care vorbeau despre ea au fost întunecate de interpretări eronate, până când a fost ignorată și uitată în mare măsură. Acesta a fost, în special, cazul bisericilor din America. Libertatea și confortul de care s-au bucurat toate clasele societății, dorința ambițioasă după bogăție și lux, care a dat naștere unei alergări avide după câștigarea de bani, precum și goana nesățioasă după popularitate și putere care păreau să fie la îndemâna tuturor, au determinat pe

oameni să-și concentreze interesele și speranțele asupra lucrurilor vieții acesteia și să plaseze acea zi solemnă, când ordinea actuală a lucrurilor va trece, într-un viitor îndepărtat.

Când Mântuitorul a arătat urmașilor Săi semnele revenirii Sale, El a prezis starea de apostazie care va exista chiar înainte de a doua Sa venire. Ca și în zilele lui Noe, lumea va fi prinsă de activitate și agitație pentru afaceri lumești și căutare de plăceri - cumpărând, vânzând, sădind, clădind, căsătorindu-se și dând în căsătorie - uitând pe Dumnezeu și viața viitoare. Pentru aceia care trăiesc în acest timp, avertizarea lui Hristos este: “Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului”. (Luca 21:34, 36)

Starea bisericii din acest timp este arătată în cuvintele Mântuitorului din Apocalips: “Îți merge numele că trăiești, dar ești mort”. Iar acelor care refuză să se trezească din siguranța lor nepăsătoare, le este adresată avertizarea solemnă: “Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine”. (Apoc. 3:1, 3)

Este necesar ca oamenii să fie făcuți conștienți de pericolul în care se află; să fie treziți să se pregătească pentru evenimentele solemne legate de închiderea harului. Profetul lui Dumnezeu declară: “Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi?” Cine va sta în picioare când se va arăta Acela ai cărui ochi sunt “așa de curați că nu pot să vadă răul” și nu pot “privi, nelegiuirea?” (Ioel 2:11; Hab. 1:13) Pentru aceia care strigă: “Dumnezeule, noi Te cunoaștem”, dar care au călcat legământul Lui și s-au îndreptat spre alt dumnezeu, ascunzând nelegiuirea în inimile lor și iubind căile nedreptății - pentru aceștia ziua Domnului

este “întuneric, în loc de lumină,... întunecoasă și fără strălucire”. (Osea 8:2, 1; Ps. 16:4; Amos 5:20) “În vremea aceea, voi scormoni Ierusalimul cu felinare și voi pedepsi pe toți oamenii care se bizuiesc pe drojdiile lor, și zic în inima lor: “Domnul nu va face nici bine nici rău!” (Țef. 1:12) “Voi pedepsi - zice Domnul - lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori”. (Is.13:11) “Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească...Averile lor vor fi de jaf și casele lor vor fi pustiite”. (Țef. 1:18, 13)

Profetul Ieremia, privind înainte spre acest timp înfricoșător, exclama: “Cum mă doare înlăuntrul inimii mele!... Nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței și strigătul de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare”. (Ier. 4:19, 20) “Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întuneric și negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsună trâmbița și strigătele de război”. (Țef. 1:15-16) “Iată, vine ziua Domnului,... care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el”. (Is. 13:9)

În vederea acelei zile mari, Cuvântul Domnului, în limbajul cel mai solemn și mai impresionant, cheamă pe poporul Său să se trezească din letargia lui spirituală și să caute fața Lui cu pocăință și umilință: “Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii... Să iasă mirele din cămara lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar... Întoarceți-vă la Mine, cu toată inima, cu post, cu plâns și bocet! Sfâșiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate”. (Ioel 2:1, 15-17, 12, 13)

SOLIA CELEI DE A DOUA VENIRI

Ziuă cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar... Atunci voi pune pe oameni la strâmtoare și vor bâjbâi ca niște orbi, pentru că au păcătit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sângele ca praful și carnea ca gunoiul!” “În vremea aceea voi scormoni Ierusalimul cu felinare și voi pedepsi pe toți oamenii care se bizuiesc pe drojdiile lor și zic în inima lor: “Domnul nu face nici bine, nici rău!” “Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine, până nu se împlinește hotărârea - ca pleava trece vremea - până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe Domnul toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului”. (Țefania 1:14-17,12; 2:1-3)

Suntem aproape de încheierea timpului... Domnul ne-a avertizat referitor la evenimentele care urmează să aibă loc. Lumina strălucește din Cuvântul Său, în timp ce întunericul acoperă pământul și negură deasă popoarele. “Când vor zice ‘Pace și liniște’, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei... și nu va fi chip de scăpare”. (1 Tes. 5:3)

Trebuie să cercetăm cauza acestei teribile întunecimi, în scopul de a evita căile prin care oamenii aduc asupra lor înșși iluzii atât

de mari. Dumnezeu a dat lumii ocazii pentru a cunoaște și respecta voința Sa. Le-a dat în Cuvântul Său lumina adevărului; le-a trimis avertismente, sfaturi și îndemnuri, dar puțini vor asculta de glasul Său.

Ca și națiunea iudaică în majoritate, chiar creștinii cunoscători se laudă cu avantajele lor superioare, totuși nu demonstrează recunoștință față de aceste mari binecuvântări.

În infinita Sa îndurare, un ultim mesaj de avertizare este trimis lumii, anunțând că Hristos este la uși și atrage atenția la disprețuita Lege divină.

Avem acest avertisment în Apocalips 14. În acest capitol ne este prezentată întreita solie îngerească, ca fiind proclamată de ființele cerești și urmată imediat de revenirea Fiului omului pentru a-Și strânge recolta de pe Pământ.

Prima solie

Prima solie anunță judecata ce se apropie. Un înger este văzut zburând “prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: “Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”(vers. 6, 7)

Faptul că se spune că un înger este vestitorul acestei avertizări este semnificativ. Înțelepciunea divină a vrut să reprezinte prin curăția, slava și puterea solului ceresc caracterul înalt al lucrării ce trebuia îndeplinită prin această solie, cât și puterea și slava care urmau să o însoțească. Zborul îngerului “prin mijlocul cerului”, “glasul tare” cu care este rostită avertizarea și proclamarea ei tuturor “locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”, constituie o dovadă despre

repeziciunea și extinderea mondială a mișcării.

Solia însăși revarsă lumină asupra timpului în care trebuia să aibă loc această mișcare. Se afirmă că ea face parte din “Evanghelia veșnică” și anunță începutul judecății. Solia mântuirii a fost predicată în toate timpurile; dar solia aceasta este o parte a Evangheliei care putea să fie predicată numai în zilele de pe urmă, întrucât numai atunci avea să fie adevărat că ceasul judecății a venit. Profețiile prezintă o succesiune de evenimente care conduc la începutul judecății. Acest lucru este adevărat îndeosebi pentru cartea lui Daniel. Lui Daniel i s-a poruncit să sigileze acea parte a profeției care se referea la zilele din urmă, “până la vremea sfârșitului”. Numai când sosea acel timp, putea să fie proclamată o solie privind judecata, bazată pe împlinirea acestor profeții. Dar la timpul sfârșitului, spune profetul, “mulți o vor citi și cunoștința va crește”. (Daniel 12:4)

Apostolul Pavel a avertizat biserica să nu aștepte revenirea lui Hristos în timpul său. Ziua aceea “nu va veni”, spunea el, “înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii”. (2 Tes. 2:3) Nu putem să așteptăm venirea Domnului nostru decât numai după marea apostazie și după lunga perioadă de domnie a “omului fărădelegii”. “Omul fărădelegii”, care mai este numit “taina fărădelegii”, “fiul pierzării” și “acel nelegiuit”, reprezintă papalitatea care, așa cum a fost prezis în profeție, urma să-și mențină supremația timp de 1260 de ani. Această perioadă s-a sfârșit în anul 1798. Venirea lui Hristos nu putea să aibă loc înainte de acel timp. Pavel cuprinde cu avertizarea lui întreaga dispensațiune creștină până în anul 1798. Solia celei de a doua veniri a lui Hristos trebuia proclamată numai după încheierea acestei perioade.

O asemenea solie n-a fost proclamată niciodată în secolele trecute. Pavel, după cum am văzut, n-a predicat-o; el arăta fraților lui că venirea Domnului va fi într-un viitor îndepărtat. Nici

reformatorii n-au predicat-o. Martin Luther situa judecata cam la 300 de ani în viitor de la timpul lui. Dar din anul 1798 cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a crescut și mulți au vestit solia solemnă a apropiatei judecăți.

Prima solie îngerească din Apocalipsa 14, care anunța ceasul judecății lui Dumnezeu și chema pe oameni să se teamă și să se închine Lui, a avut scopul să despartă pe pretinsul popor al lui Dumnezeu, de influențele corupătoare ale lumii și să-l trezească spre a-și vedea adevărata stare de apostazie și iubire de lume. Prin această solie, Dumnezeu a trimis bisericii o avertizare care, dacă ar fi fost primită, ar fi îndreptat relele care o țineau departe de El. Dacă oamenii ar fi primit solia din cer, smerindu-și inimile înaintea Domnului și căutând cu sinceritate să se pregătească pentru a sta în prezența Sa, Duhul și puterea lui Dumnezeu s-ar fi manifestat în mijlocul lor. Biserica ar fi ajuns iarăși la acea stare binecuvântată de unire, credință și iubire, care exista în zilele apostolice, când credincioșii erau “o inimă și un suflet” și “vesteau Cuvântul Domnului cu îndrăzneală” și când “Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”. (Fapte 4:32, 31; 2:47)

Dar bisericile, în general, n-au primit avertizarea. Pastorii lor care, ca străjeri “peste casa lui Israel”, ar fi trebuit să fie primii care să discearnă semnele venirii lui Isus, n-au înțeles adevărul nici din mărturia profeților, nici din semnele timpului. Deoarece inimile lor erau pline de speranțe și ambiții lumești, iubirea față de Dumnezeu și credința în Cuvântul Său s-au răcit; și când a fost prezentată doctrina adventă, ea n-a făcut decât să trezească prejudecata și necredința lor. Faptul că solia era, într-o mare măsură, predicată de laici a fost folosit ca argument împotriva ei. Ca și în vechime, mărturia clară a Cuvântului lui Dumnezeu a fost întâmpinată cu întrebarea: “A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din farisei?” Dându-și seama cât de dificil era să combată

argumentele rezultate din calculul perioadelor profetice, mulți pastori dezaprobau studiul profețiilor, predicând că aceste cărți profetice erau sigilate și nu puteau să fie înțelese. Mulțimile, încrezându-se orbește în pastorii lor, au refuzat să asculte avertizarea; alții, deși convingși de adevăr, nu au îndrăznit să-l mărturisească pentru ca să nu fie “dați afară din sinagogă”. Solia pe care Dumnezeu o trimisese pentru încercarea și curățirea bisericii a dovedit cu prisosință cât de mare era numărul acelor care-și lipiseră inima mai mult de această lume decât de Hristos. Funiile care-i legau de pământ erau mai puternice decât atracțiile cerului. Ei au ales să asculte de vocea înțelepciunii omenești și s-au îndepărtat de solia adevărului care le cerceta inimile.

A doua solie

Primul înger din Apocalipsa 14 este urmat de al doilea înger, care proclamă solia: “A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei”. (Apoc. 14: 8) Cuvântul “Babilon” derivă din cuvântul “Babel” și înseamnă confuzie. El este întrebuințat în Scriptură pentru a desemna diferitele forme de religie falsă sau apostaziată. În Apocalipsa 17, Babilonul este reprezentat printr-o femeie - o metaforă care este folosită în Biblie ca simbol al unei biserici, o femeie virtuoaasă reprezentând o biserică curată, iar o femeie desfrânată reprezentând o biserică apostaziată.

În Biblie, caracterul sfânt și durabil al legăturii dintre Hristos și biserica Sa este reprezentat prin unirea căsătoriei. Domnul a legat pe poporul Său de Sine printr-un legământ solemn, El făgăduind să fie Dumnezeul lor, iar ei angajându-se să fie poporul Lui și numai al Lui. El declară: “Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare”. (Osea 2:19) Și din nou: “Eu sunt Stăpânul

vostru”. (Ier. 3:14) Pavel folosește aceeași vorbire figurată în Noul Testament când zice: “V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată”. (2 Cor. 11:2)

Necredințioșia bisericii față de Hristos, manifestată prin faptul că a îngăduit ca încrederea și dragostea ei să se îndepărteze de El și a permis ca iubirea de lucrurile lumesti să ocupe sufletul, este asemănată cu călcarea jurământului căsătoriei. Păcatul lui Israel, care a constat în depărtarea de Domnul, este prezentat prin această vorbire figurată; iar iubirea minunată a lui Dumnezeu, pe care ei au disprețuit-o, este descrisă în mod mișcător astfel: “Ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu; și ai fost a Mea!” “Erai de o frumusețe desăvârșită, ba ajunsesei chiar împărăteasă. Ți s-a dus vestea printre neamuri, pentru frumusețea ta; căci erai desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem... Dar te-ai încrezut în frumusețea ta și ai desfrânat, la adăpostul numelui tău celui mare”. “Ai fost femeia preacurvă, care primește pe străini în locul bărbatului ei!” “Cum este necredincioasă bărbatului său o femeie, așa Mi-ați fost necredincioși voi, casa lui Israel, zice Domnul!” (Ezech. 16:8, 13-15, 32; Ier. 3:20)

În Noul Testament o vorbire foarte asemănătoare este adresată preținșilor creștini care caută prietenia lumii mai presus de aprobarea lui Dumnezeu. Apostolul Iacov zice: “Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”.

Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca “îmbrăcată cu purpură și stacojiu... împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și necurății... pe frunte purta scris un nume, o taină: “Babilonul cel mare, mama desfrânatelor”. Profetul spune: “Am văzut pe femeia aceasta, îmbătăta de sângele sfinților și de

sângele martirilor lui Isus”. Babilonul este descris în continuare ca fiind “cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului.” (Apoc. 17:4-6, 18) Puterea care a exercitat o dominație despotică asupra monarhilor creștinătății timp de multe secole este Roma. Purpura și stacojiul, aurul, pietrele prețioase și mărgăritarele, descriu în mod viu măreția și pompa mai mult decât împăratești îndrăgite de scaunul trufaș al Romei. Despre nici o altă putere nu se poate afirma, cu adevărat, că a fost “îmbătută de sângele sfinților” ca despre Biserica Romană, care a persecutat cu atâta cruzime pe urmașii lui Hristos. Babilonul este de asemenea acuzat de păcatul legăturii adultere cu “împărații pământului”. Biserica iudaică a ajuns desfrânată prin depărtarea de Domnul și alianța cu păgânii; iar Roma, care a decăzut în același fel prin căutarea sprijinului puterilor lumesti, primește aceeași condamnare.

Marele păcat de care este acuzat Babilonul este că a făcut ca toate neamurile să bea “din vinul mâniei desfrânării ei”. Acest potir cu băutură îmbătătoare, pe care îl prezintă lumii, reprezintă doctrinele false pe care le-a acceptat ca urmare a legăturii nelegiuite cu mai marii pământului. Prietenia cu lumea i-a corupt credința și în consecință, exercită o influență corupătoare asupra lumii, predicând doctrine contrare celor mai clare declarații ale Sfințelor Scripturi.

Despre Babilon se spune că este “mama desfrânatelor”. Prin fiicele ei sunt simbolizate bisericile care rămân fidele doctrinelor și tradițiilor ei și urmează exemplul ei, sacrificând adevărul și aprobarea lui Dumnezeu pentru a stabili o alianță adulteră cu lumea. Solia din Apocalipsa 14, care anunță căderea Babilonului, trebuie să se aplice grupărilor religioase care odinioară au fost curate, dar care s-au corupt. Întrucât această solie urmează după avertizarea privind judecata, ea trebuie să fie vestită în zilele din urmă; de aceea nu se poate referi numai

la Biserica Romei, deoarece această biserică a fost într-o stare decăzută timp de multe secole. Mai mult decât atât, în capitolul 18 din Apocalipsa poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilon. Conform acestui text, mulți din poporul lui Dumnezeu se află încă în Babilon. Dar în care grupări religioase se găsește acum cea mai mare parte dintre urmașii lui Hristos? Fără îndoială, în diferitele biserici care mărturisesc credința protestantă. La data apariției lor, aceste biserici au luat o poziție nobilă pentru Dumnezeu și pentru adevăr, iar binecuvântarea Lui a fost cu ele. Însăși lumea necredincioasă a fost constrânsă să recunoască rezultatele binefăcătoare care au urmat acceptării principiilor Evangheliei. Prin cuvintele profetului i se spune lui Israel: “Ți s-a dus vestea printre neamuri, pentru frumusețea ta; căci era desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul, Dumnezeu”. Dar ele au decăzut din cauza aceleiași dorințe, care a constituit blestemul și ruina lui Israel, - dorința de a imita practicile și de a căuta prietenia celor nelegiuți. “Te-ai încrezut în frumusețea ta și ai curvit, la adăpostul numelui tău cel mare”. (Ezech. 16:14, 15)

Multe din bisericile protestante urmează exemplul Romei de a întreține legături nelegiuite cu “împărații pământului” - bisericile de stat, prin legătura lor cu guvernele lumești; iar alte denominațiuni, prin căutarea aprobării lumii. Cuvântul “Babilon” - confuzie - se poate aplica pe drept acestor grupări, care pretind că-și bazează doctrinele pe Biblie și totuși sunt divizate în nenumărate secte, cu crezuri și teorii contradictorii. Pe lângă unirea vinovată cu lumea, bisericile care s-au despărțit de Roma mai prezintă și alte caracteristici ale ei.

Care a fost originea mării apostazii? Cum s-a depărtat prima biserică de simplitatea Evangheliei? Prin conformarea cu practicile păgânismului pentru a ușura acceptarea creștinismului de păgâni. Apostolul Pavel declara, că chiar în zilele sale, “taina

fărădelegii a și început să lucreze”. (2 Tes. 2:7) În timpul vieții apostolilor biserica a rămas relativ curată. Dar “către sfârșitul secolului al doilea, majoritatea bisericilor își însușeau o formă nouă; simplitatea de la început dispăruse și treptat, pe măsură ce ucenicii mai în vârstă au coborât în mormânt, copiii lor împreună cu noii convertiți,... au ajuns în frunte și au dat o formă nouă cauzei”. (Robert Robinson, Ecclesiastical Researches, ch. 6, par. 17, pag. 51) Pentru a câștiga noi convertiți, standardele înalte ale credinței creștine au fost coborâte și ca urmare “un potop de păgânism, revărsându-se în biserică, a adus cu el obiceiurile, practicile și idolii lui”. (Gavazzi, Lectures, pag. 278) Când religia creștină a câștigat favoarea și sprijinul conducătorilor pământești, ea a fost acceptată doar de formă de mulțimi; deși convertiții în aparență erau creștini, mulți “au rămas, de fapt, păgâni, închinându-se în ascuns idolilor lor”. (Idem, pag. 278)

Nu cumva s-a repetat același proces în aproape toate bisericile care se numesc protestante? După ce întemeietorii, care aveau adevăratul spirit al reformei, au încetat din viață, urmașii lor au ajuns în frunte și au dat “o formă nouă cauzei”. În timp ce țineau orbește la crezul părinților lor și refuzau să accepte orice adevăr nou față de cel pe care-l moșteniseră, urmașii reformatorilor s-au îndepărtat mult de exemplul lor de umilință, lepădare de sine și renunțare la lume. Astfel “simplitatea de la început a dispărut”. Un potop lumesc a inundat biserica, și a adus “cu el obiceiurile, practicile și idolii ei”.

Vai, cât de înfricoșător de mult este cultivată astăzi printre preținșii urmași ai lui Hristos acea prietenie cu lumea care este “vrăjmășie cu Dumnezeu”! Cât de mult s-au depărtat bisericile populare din întreaga creștinătate de standardul biblic de umilință, lepădare de sine, simplitate și evlavie!

Solia a treia

În Apocalipsa 14 oamenii sunt somați să se închine Creatorului; profeția prezintă o clasă de oameni care, ca urmare a întreitii solii, păzește poruncile lui Dumnezeu. Una din aceste porunci atrage atenția direct asupra lui Dumnezeu, Creatorul. Porunca a patra declară: “Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului Tău... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. (Exod 20:10, 11) Pe lângă aceasta, cu privire la Sabat, Domnul declară că este “un semn... ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. (Ezech. 20:20) Iar motivul dat este: “Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”. (Exod. 31:17)

“Importanța Sabatului ca monument comemorativ al creațiunii, constă în faptul că el amintește mereu adevăratul motiv pentru care închinarea I se cuvine lui Dumnezeu” - pentru că El este Creatorul, iar noi suntem creaturile Sale. “Din acest motiv Sabatul constituie însăși temelia închinării la Dumnezeu, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nici o altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul motiv al închinării la Dumnezeu, nu numai în ziua a șaptea, ci al închinării în general, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. Acest mare fapt nu poate să fie înlăturat niciodată și nu trebuie uitat niciodată”. (J. N. Andrews, History of the Sabbath, ch. 27) Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden cu scopul de a păstra totdeauna acest adevăr în fața oamenilor; atât timp cât faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, Sabatul va continua să fie semn și memorial al acestui adevăr. Dacă Sabatul ar fi fost păzit în mod universal, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al

adorării și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credincioșiei față de adevăratul Dumnezeu, care “a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Rezultă că solia care poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui, le cere în mod deosebit să păzească porunca a patra.

În contrast cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus, îngerul al treilea atrage atenția către o altă clasă de oameni, împotriva rătăcirilor cărora este dată o avertizare solemnă și înfricoșătoare: “Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu”. (Apoc. 14:9, 10)

Cea mai înfricoșătoare amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în a treia solie îngerească. Teribil trebuie să fie păcatul care atrage mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă. Oamenii nu trebuie să fie lăsați în întuneric cu privire la această problemă importantă; avertizarea împotriva acestui păcat trebuie dată lumii înainte de venirea judecăților lui Dumnezeu, pentru ca toți oamenii să știe de ce vor veni acele pedepse și să aibă posibilitatea să scape de ele. Profeția declară că solia primului înger va fi proclamată “oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor”. Avertizarea îngerului al treilea, care face parte din aceeași întreită solie, trebuie de asemenea vestită lumii întregi. În profetie această solie este prezentată ca fiind vestită cu glas tare, de un înger zburând prin mijlocul cerului; ea va atrage atenția lumii.

După avertizarea împotriva închinării la fiară și la chipul ei, profetia declară: “Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Deoarece aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu sunt puși astfel în contrast cu cei care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei, urmează că păzirea Legii lui Dumnezeu pe de o parte și călcarea ei pe de altă

parte, va constitui deosebirea dintre închinătorii lui Dumnezeu și închinătorii fiarei.

Caracteristica specifică a fiarei și, prin urmare, a chipului ei, este călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Despre cornul cel mic, care simbolizează papalitatea, Daniel spune: “El... se va încumeta să schimbe vremile și legea”. (Dan. 7:25) Pavel numea aceeași putere “omul fărădelegii”, care urma să se înalțe pe sine mai presus de Dumnezeu. O profeție este completată de cealaltă. Numai prin schimbarea Legii lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine va respecta, cu bună știință, legea astfel schimbată, va da cinste supremă acelei puteri prin care s-a făcut schimbarea. Un asemenea act de ascultare de legile papale va fi un semn de supunere față de papa, în locul supunerii față de Dumnezeu.

Papalitatea a încercat să schimbe Legea lui Dumnezeu. Porunca a doua, care interzice închinarea la chipuri, a fost eliminată din Lege, iar porunca a patra a fost astfel schimbată, încât să autorizeze păzirea zilei întâia a săptămânii ca Sabat, în locul zilei a șaptea. Papistașii susțin, ca motiv pentru omiterea poruncii a doua, că ea nu este necesară, fiind inclusă în prima poruncă și că ei redau Legea exact în felul în care Dumnezeu a intenționat să fie înțeleasă. Aceasta nu poate fi schimbarea prezisă de profet. Profeția vorbește despre o schimbare intenționată, deliberată: “El... se va încumeta să schimbe vremile și Legea”. Schimbarea poruncii a patra împlinește exact profeția. Pentru această schimbare, singura autoritate invocată este aceea a bisericii. Aici puterea papală se ridică pe față mai presus de Dumnezeu.

În timp ce închinătorii lui Dumnezeu se vor distinge îndeosebi prin păzirea poruncii a patra, - pentru că aceasta este semnul puterii Sale creatoare și dovada dreptului Său la respectul și închinarea omului, - închinătorii fiarei se vor caracteriza prin eforturile de a desființa monumentul comemorativ al Creatorului

pentru a înălța instituția Romei. Tocmai pentru susținerea duminicii și-a ridicat papalitatea primele ei pretenții arogante; primul ei apel la puterea statului a fost de asemenea pentru impunerea păzirii duminicii ca “ziua Domnului”. Dar Biblia arată că ziua a șaptea este ziua Domnului, nu ziua întâia. Hristos a spus: “Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului”. Porunca a patra declară: “Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului”. Iar prin profetul Isaia, Domnul o numește “ziua Mea cea sfântă”. (Marcu 2:28; Is. 58:13)

Susținerea, atât de des menționată, că Hristos a schimbat Sabatul, este combătută de propriile Lui cuvinte. În predica de pe munte Domnul a spus: “Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor”. (Matei 5:17-19)

Toată creștinătatea se va împărți în două clase mari asupra acestei probleme controversate - cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și cei care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a constrânge pe “toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi” (Apoc. 13:16), ca să primească “semnul fiarei”, totuși poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Profetul de pe Patmos privește pe “biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei”, stând “pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână”, cântând cântarea lui Moise și a Mielului. (Apoc. 15:2, 3)

În timp ce păzirea sabatului fals, în conformitate cu legea statului, contrar poruncii a patra, va constitui o dovadă de supunere

față de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea adevăratului Sabat, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de credincioșie față de Creator. În timp ce o clasă de oameni va primi semnul fiarei, prin acceptarea semnului de supunere față de puterile pământești, cealaltă clasă va primi sigiliul lui Dumnezeu, prin alegerea semnului de loialitate față de autoritatea divină.

LEGEA LUI DUMNEZEU

Originalul dat de Dumnezeu

1. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.
2. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.
3. Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.
4. Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.
5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să-ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu comiți adulter.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

Modificată de oameni

1. Să iubești pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile.
2. Să nu rostești în van numele Său sfânt.
3. Păzește Duminicile și sărbătorile.
4. Să cinstești pe tata și pe mama.
5. Să nu ucizi.
6. Să nu comiți adulter.
7. Să nu furi.
8. Să nu dai mărturie mincinoasă.
9. Să nu poftești nevasta aproapelui.
10. Să nu poftești (dorești cu patimă) vreun lucru care nu-ți aparține.

(După Catecismo da Doutrina Crista, do Pe. Joao Batista Monti.)

CAP. 13

UN TIMP DE PROBĂ ÎN FAȚA NOASTRĂ

Va veni timpul când se va abate persecuția peste cei care proclamă adevărul.

În curând vor fi tulburări pe întreaga față a pământului. Se cuvine ca fiecare să caute să cunoască pe Dumnezeu. N-avem timp de întârziere. Cu râvnă și ardoare trebuie să fie vestită solia: “Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55:1) “Așa vorbește Domnul: “Păziți ce este drept și faceți ce este bine: căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău!” (Isaia 56:1,2).

Oamenii vor înălța și vor impune cu rigiditate legi care sunt în directă opoziție cu Legea lui Dumnezeu. Deși zeloși a impune propriile lor porunci, ei se vor abate de la un lămurit “Așa zice Domnul”. Înălțând o zi de odihnă falsă, ei vor căuta să constrângă pe oameni să dezonoreze Legea lui Iehova, transcrierea caracterului Său. Deși nevinovați de vreo faptă rea, slujitorii lui Dumnezeu vor fi dați să sufere umilință și abuz din partea acelorora care, inspirați de Satan, sunt plini de invidie și de bigotism religios.

Puteri religioase, aliate cu cerul prin mărturisirea de credință și pretinzând că au caracteristicile unui miel, vor arăta prin faptele lor că au inima unui balaur, și că sunt ațâțate și stăpânite de Satana. Vine timpul când poporul lui Dumnezeu va simți mâna persecuției deoarece sfîntesc ziua a șaptea. Satana a făcut să aibă loc schimbarea Sabatului în nădejdea de a-și realiza scopul, acela de a înfrânge planurile lui Dumnezeu. El caută să facă poruncile lui Dumnezeu să aibă mai puțină putere în lume ca legile omenești. Omul păcatului, care a gândit să schimbe timpurile și legile, și care a apăsât totdeauna poporul lui Dumnezeu, va determina să se alcătuiască legi care să impună ținerea zilei întâi a săptămânii. Dar poporul lui Dumnezeu trebuie să stea tare pentru El. Și Domnul va lucra în favoarea lor, arătând lămurit că El este Dumnezeul dumnezeilor.

Biserica rămășiței va fi pusă la grea încercare și greu necaz. Acei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, vor simți mânia balaurului și a oștilor lui. Satan socotește lumea, oamenii, ca fiind supuși ai săi și el a pus stăpânire pe bisericile apostate; dar aici este o mică grupă care rezistă supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe pământ, atunci biruința lui ar fi deplină. Așa cum a influențat națiunile păgâne să distrugă pe Israel, tot așa în viitorul apropiat el va ațâța puterile nelegiuite ale lumii să distrugă poporul lui Dumnezeu. Tuturor li se va cere să dea ascultare edictelor prin călcarea legii divine. Acei care rămân credincioși față de Dumnezeu și față de datorie vor fi amenințați, denunțați și proscriși. Ei vor fi vânduți de părinți, frați, rude și prieteni”. (Luca 21:6)

“Și balaurul mâniat pe femeie s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”. (Apoc. 12:17)

În viitorul apropiat vom vedea împlinirea acestor cuvinte, având în vedere că bisericile protestante se unesc cu lumea și cu puterea

papală împotriva păzitorilor poruncilor. Același spirit care i-a motivat pe adepții papalității din veacurile trecute îi va face și pe protestanți să urmeze un drum asemănător față de aceia care își vor păstra credințioșia lor față de Dumnezeu.

Biserica și statul fac acum pregătiri pentru conflictul viitor. Protestanții lucrează acum pe ascuns pentru a aduce duminica în față, așa cum au făcut romaniștii. Pretutindeni, papalitatea își strânge structurile ei mari și impunătoare în adâncimi tainice, de unde vechile lor persecuții vor fi repetate. Și se pregătește drumul pentru manifestare pe scară largă a acelor minuni mincinoase, prin care, dacă va fi posibil, Satan va înșela chiar și pe cei aleși.

Decretul care va trebui să fie dat împotriva poporului lui Dumnezeu va fi la fel ca acela dat de Ahașveroș împotriva iudeilor, pe timpul Esterei. Edictul persan a fost dat din cauza răutății lui Haman împotriva lui Mardoheu. Nu pentru că Mardoheu i-ar fi făcut vreun rău, ci pentru că a refuzat să i se închine, să-i aducă respectul care I se cuvine numai lui Dumnezeu. Hotărârea împăratului împotriva iudeilor a fost obținută printr-un pretext fals, prin greșita prezentare a acestui popor deosebit. Satana a pus la cale acest plan pentru a șterge de pe fața pământului pe aceia care păstrau cunoștința adevărului. Dar complotul lui a fost înfrânt de către o contraputere care domnește printre fiii oamenilor. Îngerii care excelează în putere au fost însărcinați să apere pe poporul lui Dumnezeu și comploturile adversarilor lui s-au întors asupra capului lor. Lumea protestantă de astăzi vede în mica grupă a păzitorilor Sabatului un Mardoheu la poartă. Caracterul și comportarea sa, care exprimă respect față de Legea lui Dumnezeu, sunt o continuă mustrare pentru cei care au dat la o parte temerea de Dumnezeu și calcă în picioare Sabatul Său: acest intrus nepoftit trebuie - prin unele mijloace - să fie înlăturat din cale.

Aceeași minte diabolică ce a complotat împotriva celor credincioși din veacurile trecute caută încă să extermine de pe

pământ pe cei care se tem de Dumnezeu și ascultă de Legea Sa. Satana va stârni indignare împotriva umilei minorități care în mod conștient refuză să accepte obiceiurile populare și tradițiile. Oameni în poziții înalte și cu reputație se vor uni cu cei nelegiuți și stricați, pentru a se sfătui împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația se vor strânge pentru a-i acoperi cu dispreț. Conducători, persecutori, slujitori ai altarelor și membri ai bisericii vor conspira împotriva lor. Prin cuvânt și prin scris, prin ironie, amenințări și batjocură ei vor căuta să le nimicească credința. Printr-o reprezentare și apeluri mânioase, ei vor stârni mânia poporului. Neavând un “așa zice Scriptura”, pentru a aduce un argument împotriva apărătorilor Sabatului biblic, ei vor recurge la acțiuni opresive pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitate și sprijin, legislatorii se vor supune cerinței pentru o lege duminicală. Aceia care se tem de Dumnezeu nu pot să accepte o instituție care violează o poruncă a Decalogului. Pe acest câmp de luptă se va da ultima mare bătălie dintre adevăr și minciună. Și noi nu suntem lăsați în îndoială cu privire la această problemă. Acum, ca și în zilele lui Mardoheu, Domnul va apăra adevărul și poporul Său.

Prin decretul ce impune instituția papalității care violează Legea lui Dumnezeu, națiunea noastră se va rupe cu totul de neprihănire. Când protestantismul va întinde mâna peste abis, pentru a prinde mâna puterii romane, când ea va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestor întreite uniri, țara noastră (S.U.A.) va respinge orice principiu al Constituției, ca o conducere protestantă și republicană și va face legi pentru propagarea falsurilor și înșelăciunilor papale, putem cunoaște că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satana și că sfârșitul este aproape.

După cum apropierea armatelor romane a fost un semn pentru ucenici cu privire la iminenta distrugere a Ierusalimului, tot astfel

se poate ca această apostazie să fie un semn al faptului că limita îndelungii răbdări a lui Dumnezeu a ajuns la capăt, că măsura nelegiuirii națiunii noastre s-a umplut și că îngerul milei este gata să-și ia zborul, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Poporul lui Dumnezeu va fi atunci aruncat în acele scene chinuitoare și nefericite, pe care profeții le-au descris ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov. Strigătul celor credincioși și persecutați se înalță spre ceruri. Și după cum sângele lui Abel strigă din pământ, sunt de asemenea voci care strigă la Dumnezeu din mormintele martirilor, din cimitirele mărilor, din peșterile munților, de sub arcadele piețelor: “Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” (Apoc. 6:10)

ÎNCHIDEREA UȘII HARULUI

Când se încheie solia îngerului al treilea, harul nu mai mijlocește pentru locuitorii vinovați ai pământului. Solii lui Dumnezeu și-au îndeplinit lucrarea. . . Atunci Isus Își încetează lucrarea de mijlocire în Sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și spune cu voce puternică: “S-a sfârșit!” Toată oastea îngerească își scoate coroanele când El face anunțul solemn: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc. 22:11) Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte. Hristos a făcut ispășire pentru credincioșii Săi și le-a șters păcatele. Numărul supușilor Săi s-a completat; “domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri”, sunt pregătite să fie date moștenitorilor mântuirii și Isus va domni ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Când El părăsește Sanctuarul, întunericul acoperă pe locuitorii pământului. În acel timp înfricoșător cei dreپți trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu sfânt fără Mijlocitor. Restricția care fusese pusă asupra nelegiuirilor este îndepărtată și Satana are stăpânire deplină peste cei care au rămas până la urmă nepocăiți. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a respins harul Său, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare Legea Sa. Nelegiuirile

au trecut hotarul timpului lor de har; Duhul lui Dumnezeu, căruia I s-au împotrivit continuu, a fost în cele din urmă retras. Neprotejați de harul divin, ei nu au nici o apărare contra celui rău. Satana va arunca atunci pe locuitorii pământului în marea strâmtorare finală.

Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile furioase ale patimii omenești, toate elementele de luptă se vor dezlănțui. Întreaga lume va fi antrenată într-o ruină mai teribilă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.

Când prezența lui Dumnezeu a fost retrasă, în cele din urmă, de la națiunea iudaică, preoții și poporul n-au știut nimic. Deși erau sub stăpânirea Satanei și erau mânați de patimile cele mai îngrozitoare și dăunătoare, ei încă se considerau aleșii lui Dumnezeu. Slujba la Templu continua; jertfele erau aduse pe altarele lui profanate și zilnic era invocată binecuvântarea divină asupra unui popor vinovat de sângele scumpului Fiu al lui Dumnezeu și care acum căuta să ucidă pe slujitorii și pe apostolii Săi. Tot astfel, locuitorii pământului nu vor ști când se va pronunța hotărârea irevocabilă în Sanctuarul ceresc și când soarta lumii va fi stabilită pentru totdeauna. Formele religiei vor fi continuate de un popor de la care a fost retras, în cele din urmă, Duhul lui Dumnezeu; zelul satanic cu care prințul răului îi va inspira pentru împlinirea planurilor lui răutăcioase, va avea asemănarea zelului pentru Dumnezeu.

Judecățile lui Dumnezeu vor veni peste cei care caută să oprime și să distrugă pe poporul Său. Îndelunga Sa răbdare cu cei nelegiuiți încurajează pe oameni să păcătuiască, dar pedeapsa lor nu este mai puțin sigură și mai puțin înfricoșătoare, doar pentru că este îndelung amânată. “Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perațim și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și îplinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.” (Is. 28:21) Pentru Dumnezeul nostru milostiv pedeapsa este un act ciudat. “Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului.” (Ezech. 33:11)

“Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,... iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.” “Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; și nu lasă nepedepsit pe cel rău.” (Exod. 34:6, 7; Naum 1:3) El va reabilita autoritatea Legii Sale călcate în picioare prin fapte teribile îndeplinite cu dreptate. Severitatea pedepsei care așteaptă pe călcătorii Legii poate fi înțeleasă după neplăcerea Domnului de a aduce la îndeplinire judecata. Națiunea cu care El are îndelungă răbdare și pe care nu o va lovi până când nu va fi umplut cupa nelegiuirii în rapoartele din cărțile lui Dumnezeu, va bea în cele din urmă cupa mâniei neamestecate cu har.

Când Hristos Își va înceta lucrarea de mijlocire în Sanctuar, atunci va fi vărsată mânia neamestecată cu milă cu care au fost amenințați cei care se închină fiarei, icoanei ei și primesc semnul ei. (Apoc. 14:9, 10) Plăgile cu care a fost lovit Egiptul, când Dumnezeu era pe punctul să elibereze pe Israel, au fost de aceeași natură cu judecățile mai teribile și mai întinse, care vor cădea asupra lumii chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Descriind acele calamități înspăimântătoare, profetul spune: “O rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei... Marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare... Râurile și izvoarele apelor... s-au făcut sânge”. Oricât ar fi de teribile aceste suferințe, dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin justificată. Îngerul lui Dumnezeu declară: “Drept ești Tu, Doamne... pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici”. (Apoc. 16:2-6) Condamnând pe poporul lui Dumnezeu la moarte, ei și-au atras vinovăția sângelui lor ca și când ar fi fost vărsat de mâinile lor. În același fel a declarat Hristos vinovați pe iudeii din timpul Său de tot sângele sfinților

care fusese vărsat din zilele lui Abel; căci ei erau stăpâniți de același spirit și căutau să facă aceeași lucrare ca și ucigașii proorocilor.

În plaga următoare, se dă putere soarelui “să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogorâți de o arșiță mare”. (vers. 8, 9) Profeții au descris starea pământului în acest timp înspăimântător astfel: “Pământul este întristat,... căci bucatele de pe câmp sunt pierdute... toți pomii de pe câmp s-au uscat... și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” “S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele stau goale... Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune... căci au secat pâraiele și a mâncat focul islazurile pustiei”. “În ziua aceea, cântecele Templului se vor prefăce în gemete, zice Domnul Dumnezeu; pretutindeni vor arunca în tăcere o mulțime de trupuri moarte”. (Ioel 1:17-20; Ioel 1:10-12; Amos 8:3)

Aceste plăgi nu sunt generale, altfel locuitorii pământului ar fi nimiciți cu totul. Totuși vor fi cele mai îngrozitoare calamități care au fost cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile care au venit peste oameni până la încheierea timpului de har fuseseră amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos protejase pe păcătos să primească măsura deplină pentru vinovăția lui; dar la judecata finală mânia este vărsată neamestecată cu milă.

În ziua aceea mulțimile vor dori adăpostul harului lui Dumnezeu pe care l-au disprețuit timp îndelungat. “Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi.” (Amos 8:11, 12)

Poporul lui Dumnezeu nu va fi scutit de suferință; dar când va fi persecutat și strâmtorat, când va îndura privațiuni și va suferi de foame, nu va fi lăsat să piară.

CERUL ȘI PĂMÂNTUL ÎN HAOS

Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce „Lvă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătina atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: “Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul”. (Evrei 12:25,26)

Nu este departe timpul când Dumnezeu Se va ridica să răzbune autoritatea Sa insultată. “Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului”. (Isaia 26:21) “Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El?” (Maleahi 3:2) Poporului Israel, datorită păcătoșeniei lui, i s-a interzis să se apropie de munte atunci când Dumnezeu era gata să Se coboare pe el spre a face cunoscută Legea Sa, ca nu cumva să fie mistuit de slava arzândă a prezenței Sale. Dacă o astfel de manifestare a puterii lui Dumnezeu a marcat locul ales pentru proclamarea Legii Sale, cât de teribil trebuie să fie completul Său de judecată atunci când va veni pentru a aduce la îndeplinire aceste rânduieli sacre! Cum vor putea oare acei care l-au călcat în picioare autoritatea să suporte slava Lui în ziua cea mare a răsplătirii finale? Groaza de la Sinai era menită să înfățișeze poporului scenele judecății.

Sunetul unei trâmbițe a chemat poporul Israel să se întâlnească cu Dumnezeu. Vocea Arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu îi vor strânge de pe întregul pământ atât pe cei vii, cât și pe cei morți în fața Judecătorului lor. Tatăl și Fiul, însoțiți de o mare mulțime de îngeri, au fost prezenți pe munte. În ziua cea mare a judecății, Isus Hristos va veni “în slava Tatălui Său cu îngerii Săi”. (Matei 16:27) El va sta apoi pe tronul slavei Sale și înaintea Sa vor fi adunate toate națiunile pământului.

Când prezența divină s-a manifestat pe Sinai, slava Domnului era asemenea focului mistuitor înaintea întregului Israel. Dar când Domnul Hristos va veni în slavă cu sfinții Săi îngeri, întregul pământ va străluci de lumina teribilă a prezenței Sale. “Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său” (Psalmi 50:3-4) Un torent de foc va ieși și va pleca dinaintea Lui, făcând ca elementele naturii să se topească de căldura cea mare, așa cum se va întâmpla și cu pământul, iar lucrurile care sunt pe el vor fi de asemenea arse, . . . la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tes. 1:7-8)

Niciodată de când a fost omul creat nu s-a văzut o astfel de manifestare a puterii divine ca atunci când a fost proclamată Legea pe Sinai. “S-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel”. (Ps. 68:8) În mijlocul celor mai teribile convulsii ale naturii, vocea lui Dumnezeu, asemenea unei trâmbițe, s-a auzit din nor. Muntele se clătina de la bază spre vârf și oștile lui Israel, palide și tremurând de groază, s-au aruncat cu fețele la pământ. El, a cărui voce scutura atunci pământul, a declarat: “Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul”. (Evrei 12:26) Sfânta Scriptură

spune: “Domnul va răcni de sus; din Locașul Lui cel sfânt”, ... “de se zguduie cerurile și pământul”. (Ier. 25:30; Ioel 3:16) În ziua cea mare, ce stă să vină, cerurile se vor strânge “ca o carte de piele, pe care o faci sul”. (Apoc. 6:14) Chiar munții și insulele vor fi mutate din locurile lor. “Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică”. (Isaia 24:20)

“De aceea toate mâinile slăbesc și orice inimă omenească se topește”, de aceea toate fețele “s-au îngălbenit”; “ei sunt năpădiți de spaimă; îi apucă chinurile și durerile”. “Voi pedepsi - zice Domnul - lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirea lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori”. (Isaia 13:7,8,11; Ieremia 30:6)

Când Moise a coborât de pe munte din fața Prezenței divine, unde primise tablele mărturiei, Israelul cel vinovat n-a putut suporta lumina aceea slăvită a feței sale. Cu atât mai puțin vor putea călcătorii Legii să privească la Fiul lui Dumnezeu atunci când El va apărea în slava Tatălui Său, înconjurat de toate oștile cerești, pentru a aduce la îndeplinire judecata Cerului asupra călcătorilor Legii și a acelor ce au respins jertfa Sa ispășitoare. Aceia care au nesocotit Legea lui Dumnezeu și au călcat în picioare sângele Domnului Hristos, “împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogăți și puternici”, se vor ascunde “în peșteri și în stâncile munților” și vor spune munților și stâncilor: “Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apoc. 6:15-17). “În ziua aceea oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur ... la șobolani și la lilieci și vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să îngrozească pământul”. (Isaia 2:20-21)

Atunci se va vedea că răzvrătirea lui Satana împotriva lui Dumnezeu a avut ca rezultat propria sa ruină, cum și ruina tuturor

acelora care au ales să devină supușii săi. El le spusese ce mare bine va rezulta din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar se va vedea că “plata păcatului este moartea”. “Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va mai lăsa nici rădăcină, nici ramură”. (Mal. 4:1) Satana, rădăcina oricărui păcat și toți cei ce săvârșesc răul, care sunt ramurile lui, vor fi cu totul tăiați. Se va pune capăt păcatului, cu toate vaiurile și ruina ce au rezultat din el. Psalmistul spune: “Tu pedepsești neamurile, nimicești pe cel rău, le ștergi numele pentru totdeauna și pe vecie. S-au dus vrăjmașii! N-au rămas din ei decât niște dărâmături veșnice!” (Psalmi 9:5,6)

Cu ocazia venirii lui Hristos necredincioșii sunt eliminați de pe fața întregului pământ, consumați prin suflarea gurii Lui și distruși prin strălucirea gloriei Sale. (2 Tes. 1:9) Hristos ia poporul Său în cetatea lui Dumnezeu și Pământul este golit de locuitorii lui. (Isaia 24:1,3)

Dar, în mijlocul furtunii judecății divine, copiii lui Dumnezeu nu vor avea de ce să se teamă. “Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel”. (Ioel 3:16) Ziua ce aduce groaza și nimicirea pentru călcătorii Legii lui Dumnezeu le va aduce celor ascultători “o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8) “Strângeți-Mi pe credincioșii Mei”, spune Domnul, “care au făcut legământ cu Mine prin jertfă. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă” (Psalmi 50:5-6)

“Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Mal. 3:18) “Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor și nu tremura de ocările lor... Iată că îți iau din mână potirul ameteții... ca să nu mai bei din el... Eu, Eu vă mângâi” (Is. 51:7,22,12) “Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile,

dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. (Isaia 54:10)

Marele plan de mântuire are ca rezultat readucerea lumii în grația lui Dumnezeu. Tot ce a fost pierdut prin păcat va fi restaurat. Nu numai omul, ci și pământul va fi răscumpărat, pentru a fi locuința veșnică a celor ascultători. Timp de șase mii de ani, Satana s-a luptat să-și mențină stăpânirea pe pământ. Acum, planul inițial al lui Dumnezeu privind crucea lui va fi împlinit. “Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie”. (Dan. 7:18)

“De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat” (Ps. 113:3) “În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul”. (Zah.14:9) Scripturile spun: “Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri. . . Lucrurile mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire”. (Ps. 119:89; 111:7-8) Rânduielile sfinte pe care Satana le-a urât și pe care a căutat să le distrugă vor fi onorate de întregul univers, sfânt și fără păcat. “Căci după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsară dreptatea și lauda în fața tuturor neamurilor”. (Isaia 61:11)

LIBERAREA POPORULUI LUI DUMNEZEU

Ceasul cel mai întunecat al luptei bisericii cu puterile răului este acela care precede imediat ziua eliberării ei finale. Dar nici unul dintre aceia care se încred în Dumnezeu nu trebuie să se teamă, căci atunci când “suflarea asupritorului este ca vijelia care izbește în zid”, Dumnezeu va fi pentru biserica Sa “un adăpost împotriva furtunii”. (Isaia 25:4)

În ziua aceea numai celor neprihăniți li se făgăduiește izbăvirea: “Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: ‘Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice? Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să nu audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii, ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi’.” (Isaia 33;14-16)

Cuvântul Domnului către cei credincioși ai Săi este: “Du-te poporul Meu, intră în odăița ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească neleguirile locuitorilor pământului”. (Isaia 26:20,21)

În vedeniile cu privire la ziua cea mare a judecății, solilor inspirați ai lui Iehova le-au fost date întrezăriri reale cu privire la consternarea acelor care nu sunt pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu lor în pace:

“Iată Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii; ... ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor... A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselie gălăgioasă, s-a dus bucuria arfei”. (Isaia 24:1-8)

“Măruntaiele mele! Măruntaiele mele!” exclamă Ieremia atunci când vede pustiriile în scenele de încheiere ale istoriei pământului. “Nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței și strigătul de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită”. (Ieremia 4:19, 20)

“Mândria omului va fi smerită”, declară Isaia cu privire la ziua răzbunării lui Dumnezeu, “și trufia oamenilor va fi plecată; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Toți idoli vor pieri... În ziua aceea oamenii își vor arunca idoli de argint și idoli de aur pe care și-i făcuseră, ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la lilieci; și vor intra în găurile stâncilor, și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să îngrozească pământul”. (Isaia 2:17-21)

Cu privire la vremurile acelea trecătoare, când mândria omului va fi smerită, Ieremia mărturisește: “Mă uit la pământ și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină! Mă uit și iată că nu este nici un om; și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, Carmelul este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite”. “Vai! Căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea”. (Ieremia 4:23-26; 30:7)

Ziua mâniei pentru vrăjmașii lui Dumnezeu este ziua eliberării finale pentru biserica Sa. Proorocul spune: “Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: “Fiți tari și nu vă temeți!” Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui”. “Nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit”. (Isaia 35:3,4; 25:8) Și când proorocul vede pe Domnul slavei coborându-Se din cer cu toți îngerii sfinți, ca să adune biserica rămășiței dintre toate popoarele pământului, aude pe cei care așteaptă unindu-se în strigătul de bucurie: “Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9)

În fața prezenței Sale “toate fețele îngălbenesc”. Peste cei care au lepădat mila lui Dumnezeu cade groaza disperării veșnice. “Inima îi e mâhnită, îi tremură genunchii și toate fețele au îngălbenit” (Jeremia 30:6; Naum 2:10) Cei drepti strigă, tremurând: “Cine poate sta în picioare?” Cântarea îngerilor se oprește și urmează un timp de tăcere înspăimântătoare. Apoi, glasul lui Isus se aude zicând: “Harul Meu vă este de ajuns”. Fețele dreptilor se luminează și bucuria umple toate inimile. Iar îngerii, dând tonuri mai înalte, cântă iarăși pe măsură ce se apropie de pământ.

Împăratul Împăraților coboară pe nor, învăluit în flacără de foc. Cerurile se strâng ca un sul, pământul tremură înaintea Lui și toți munții și insulele sunt mutate din locul lor. “Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său”. (Ps. 50:3-4)

“Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în

peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: “Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apoc. 6:15-17)

Batjocurile disprețuitoare au încetat. Buzele mincinoase sunt reduse la tăcere. Zăngănitul armelor, tumultul bătăliei, cu învălmășeala luptei și cu hainele tăvălite în sânge (Isaia 9:5) au tăcut. În zadar se aude acum numai un glas de rugăciune și cuvinte de bocet și de vaiet. De pe buzele care până de curând batjocoreau, izbucnește strigătul: “A venit ziua mâniei Lui; și cine poate sta în picioare?” Nelegiuții se roagă să fie îngropați sub stâncile munților decât să privească în față pe Acela pe care L-au disprețuit și L-au lepădat.

În mijlocul clătinării pământului, a strălucirii fulgerelor și a bubuitului tunetelor, se aude vocea Fiului lui Dumnezeu care cheamă la viață pe sfinții adormiți. El privește asupra mormintelor celor drepți, apoi ridicând mâinile către cer, strigă: “Treziiți-vă, treziiți-vă, treziiți-vă, voi care dormiți în țărână și sculați-vă!” În lungul și în latul pământului, morții vor auzi acea voce și cei ce o vor auzi vor trăi. Pământul întreg va răsuna de pașii acelei armate excesiv de mari din fiecare națiune, seminție, limbă și popor. Ei vin din închisoarea morții, îmbrăcați cu slavă nemuritoare, strigând: “Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Cor. 15:55) Dreptii care sunt în viață și sfinții înviați își unesc vocile într-un strigăt prelung și fericit de biruință.

Dreptii care sunt în viață sunt schimbați “într-o clipă, într-o clipeală de ochi.” La glasul lui Dumnezeu ei au fost slăviți; acum sunt făcuți nemuritori și împreună cu sfinții înviați sunt răpiți să întâlnească pe Domnul lor în văzduh. Îngerii “adună pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă”. Copilașii sunt duși de îngerii sfinți în brațele mamelor lor. Prieteni, mult timp despărțiți prin moarte, sunt uniți pentru a nu se mai

despărți niciodată și cu cântări de bucurie se înalță împreună spre Cetatea lui Dumnezeu.

În fața mulțimii răscumperate este Cetatea Sfântă. Isus deschide larg porțile de mărgăritar și națiunile care au păzit adevărul intră în Cetate. Acolo văd Paradisul lui Dumnezeu, căminul lui Adam în nevinovăția lui. Apoi ei aud acea voce, mai bogată decât orice muzică auzită vreodată de o ureche muritoare, spunând: “Lupta voastră s-a sfârșit”. “Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.”

Acum se împlinește rugăciunea Mântuitorului pentru ucenicii Săi: ”Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu”. Hristos prezintă Tatălui pe cei răscumparați prin sângele Său, “fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24), declarând: “Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Domnul”. “Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat.” O, minuni ale iubirii răscumpărătoare! Fericită acea oră când Tatăl Cel nemărginit, privind pe cei răscumparați, va vedea chipul Său, discordia păcatului înlăturată, ruina păcatului îndepărtată și neamul omenesc din nou în armonie cu divinitatea.

Moștenitorii lui Dumnezeu au venit din mansarde, din cocioabe, din temnițe, de pe eșafoduri, din munți, din pustii, din peșterile pământului, din grotlele mării. Pe pământ au fost “lipsiți de toate, prigonți, munciți”. Milioane au coborât în mormânt acoperiți de rușine, pentru că au refuzat cu statornicie să accepte pretențiile amăgitoare ale lui Satana. Au fost condamnați de tribunalele omenești ca cei mai josnici criminali. Dar acum “Dumnezeu este Cel ce judecă”. (Ps. 50:6) Acum sentințele omenești sunt răsturnate. “Domnul Dumnezeu... îndepărtează... ocara poporului Său.” (Is. 25:8) “Ei vor fi numiți “Popor sfânt, Răscumparați ai Domnului.” El a hotărât să dea “celor întristați din Sion,... o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit”. (Is. 62:12;

61:3) Ei nu mai sunt slabi, întristați, risipiți și oprimați. De acum înainte vor fi totdeauna cu Domnul. Ei stau înaintea tronului îmbrăcați cu haine mai prețioase decât au purtat vreodată cei mai onorați oameni de pe pământ. Sunt încoronați cu diademe mai strălucitoare decât cele care au fost puse vreodată pe fruntea monarhilor pământești. Zilele de durere și de plâns s-au sfârșit pentru totdeauna. Împăratul slavei a șters lacrimile de pe toate fețele; orice motiv de întristare a fost îndepărtat. Fluturând ramurile de palmieri, ei izbucnesc într-un cântec de laudă clar, plăcut și armonios; toate vocile preiau melodia până când imnul de triumf răsună prin bolțile cerului: “Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!” și toți locuitorii cerului răspund în adorare: “Amin”. “A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor!” (Apoc. 7:10, 12)

O ÎMPĂRĂȚIE DE O MIE DE ANI

Profetul prezice exilarea Satanei și starea de haos și pustiire la care va fi adus pământul și declară că această stare va dăinui timp de o mie de ani. După prezentarea scenelor celei de a doua veniri a Domnului și a distrugerii celor nelegiuți, profeția continuă: “Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme”. (Apoc. 20:1-3)

Cuvântul “Adânc” reprezintă pământul într-o stare de confuzie și întunecime, după cum reiese din alte texte biblice. Cu privire la starea pământului “la început”, raportul Bibliei spune că “era pustiu și gol; și întunericul era peste fața adâncului”. (Cuvântul ebraic tradus aici prin “adânc” este redat în Septuaginta (traducere greacă a Vechiului Testament) prin același cuvânt folosit în (Apoc. 20:1-3.) (Gen. 1:2) Profeția ne arată că pământul va fi readus, cel puțin parțial, în aceeași stare. Privind înainte către ziua cea mare a lui Dumnezeu, profetul Ieremia declară: “Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină! Mă

uit, și iată că nu este nici un om; și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, locul roditor este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite”. (Ier. 4:23-26)

Aici urmează să fie locuința Satanei și a îngerilor răi timp de o mie de ani. Limitat la pământ, el nu va avea acces la alte lumi, pentru a ispiti și a tulbura pe aceia care n-au căzut niciodată. În acest sens este el legat; nu mai este nimeni asupra căruia să-și exercite puterea. Este oprit cu totul de la lucrarea de amăgire și ruină care a fost singura lui desfătare atât de multe secole.

Timp de o mie de ani, Satana va pribegi încioace și încolo pe pământul pustiit pentru a vedea rezultatele răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu.

În timpul celor o mie de ani între prima și a doua înviere, are loc judecata nelegiuților. Apostolul Pavel arată că această judecată este un eveniment care urmează după a doua venire. “De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor.” (1 Cor. 4:5) Daniel declară că atunci când a venit Cel Îmbătrânit de zile “judecata a fost dată sfinților Celui Prea Înalt”. (Dan. 7:22) În timpul acesta cei neprihăniți domnesc ca regi și preoți pentru Dumnezeu. Ioan în Apocalips spune: “Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata”. “Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apoc. 20:4, 6) Acesta este timpul în care, după cum a prezis apostolul Pavel, “sfinții vor judeca lumea”. (1 Cor. 6:2) Ei judecă împreună cu Hristos pe cei nelegiuți, comparând faptele lor cu cartea Legii, Biblia, hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Mărimea pedepsei pe care cei nelegiuți trebuie să o sufere este măsurată după faptele lor și este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morții.

Satana și îngerii lui sunt de asemenea judecați de Hristos și de poporul Său. Pavel spune: “Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?”

(1 Cor. 6:3) De asemenea, Iuda declară că: “El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. (Iuda 6)

La încheierea celor o mie de ani va avea loc a doua înviere. Atunci cei nelegiuți vor învia din morți și se vor prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru executarea “judecății scrise”. Astfel după ce descrie învierea celor drepti, profetul spune: “Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani”. (Apoc. 20:5)

La încheierea celor o mie de ani, Hristos Se întoarce din nou pe pământ. El este însoțit de mulțimea celor răscumparați și urmat de o suită de îngeri. În timp ce coboară într-o maiestate înfricoșătoare, El poruncește morților nelegiuți să învieze pentru a-și primi pedeapsa.

Acum Satana se pregătește pentru ultima mare bătălie pentru supremație.

Satana se consultă cu îngerii lui ... Toți încep imediat să se pregătească de luptă. Meșteri iscusiți făuresc echipament de război.

Conducători militari, renumiți pentru succesele lor, organizează mulțimile de războinici pe companii și divizii.

În cele din urmă se dă ordinul de înaintare și uriașa armată se pune în mișcare ... Satana, cel mai puternic dintre războinici, conduce avangarda și îngerii lui își unesc forțele pentru această bătălie finală ... La porunca lui Isus, porțile Noului Ierusalim sunt închise iar armatele Satanei înconjoară cetatea și se pregătesc de atac.

Hristos apare acum din nou în fața vrăjmașilor Săi.

Acum în fața mulțimii impresionate sunt înfățișate scenele finale - Suferindul răbdător mergând pe calea către Calvar, Prințul cerului atârând pe cruce, preoții îngâmfati și gloata batjocoritoare care râdea de agonía morții Lui; întunericul supranatural,

cutremurul de pământ, stâncile despicate, mormintele deschise, marcând momentul când Răscumpărătorul lumii Și-a dat viața.

Spectacolul îngrozitor apare exact așa cum a fost. Satana, îngerii lui și supușii lui nu au putere să-și întoarcă privirile de la tabloul propriei lor lucrări. Fiecare participant își amintește rolul pe care l-a îndeplinit. Irod, care a ucis copiii nevinovați din Betleem, ca să poată nimici pe Împăratul lui Israel; Irodiada cea josnică pe al cărei suflet zace vina sângelui lui Ioan Botezătorul; Pilat cel slab și oportunist, soldații batjocoritori, preoții, conducătorii și gloata înfuriată care strigau: “Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” - toți văd enormitatea vinei lor.

Acum este clar pentru toți că plata păcatului nu înseamnă independență nobilă și viață veșnică, ci sclavie, ruină și moarte. Cei nelegiuți văd ce au pierdut prin viața lor de răzvrătire. Ei au disprețuit nespus de mare și veșnică greutate de slavă când li s-a oferit; dar cât de vrednică de dorit li se pare acum. “Toate aceste lucruri, strigă sufletul pierdut, le-aș fi putut avea, dar am ales să stau departe de ele. O, ce orbire ciudată! Am schimbat pacea, fericirea și onoarea pentru ticăloșie, rușine și disperare”. Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă.

Foc se coboară de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă. Armele ascunse în adâncurile lui sunt scoase afară. Flăcări nimicitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar și stâncile ard. A venit ziua care arde ca un cuptor. Elementele naturii se topesc de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el arde. (Mal. 4:1; 2 Petru 3:10) Suprafața pământului pare o masă topită - un lac de foc uriaș, clocotind. Este timpul judecății și al nimicirii nelegiuților - “este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion”. (Is. 34:8)

Nelegiuții își primesc răsplata pe pământ. (Prov. 11:31) “Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei

răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor.” (Mal. 4:1) Unii sunt distruși într-o clipă, în timp ce alții suferă multe zile. Toți sunt pedepsiți “după faptele lor”.

Focul care nimicește pe nelegiuți curăță pământul. Orice urmă a blestemului este îndepărtată. Nici un iad arzând veșnic nu va păstra înaintea celor răscumpărați consecințele îngrozitoare ale păcatului.

Pedeapsa deplină a Legii a fost aplicată; cerințele dreptății au fost satisfăcute, iar cerul și pământul privind, vestesc dreptatea lui Iehova.

VIZIUNI DESPRE GLORIA VIITOARE

In zilele cele mai întunecate ale luptei ei îndelungate cu răul, bisericii lui Dumnezeu i-au fost date descoperiri cu privire la planul cel veșnic al lui Iehova. Poporului Său i-a fost îngăduit să privească dincolo de încercările prezentului, la biruințele viitorului și când lupta va fi sfârșită, cei răscumparați vor intra în stăpânirea țării făgăduite. Aceste viziuni ale slavei viitoare, scene descrise de mâna lui Dumnezeu, să fie scumpe bisericii Sale de astăzi, iar binecuvântările făgăduite sunt gata să se împlinească în curând în toată plinătatea lor.

Multe au fost soliile de mângâiere date bisericii prin proorcii din vechime. “Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu” (Isaia 40:1), a fost însărcinarea dată lui Isaia din partea lui Dumnezeu și o dată cu însărcinarea i-au fost date vedenii care au fost nădejdea și bucuria celor credincioși în toate veacurile care au urmat.

Disprețuiți de oameni, prigoniți, părăsiți, copiii lui Dumnezeu din toate veacurile a fost susținuți totuși prin făgăduințele Sale sigure. Prin credință au dorit și așteptat “vremea când El va împlini față de biserica Sa asigurarea: ‘Te voi face o podoabă veșnică, o pricină de bucurie pentru oameni din neam în neam’.” (Isaia 60:15)

Adesea biserica luptătoare este chemată să sufere încercări și amărăciune; căci biserica nu va birui fără luptă aspră. “Pâine în

necaz și apă în strâmtorare” (Isaia 30:20), acestea sunt partea obișnuită a tuturor, dar nici unul care-și pune încrederea în Cel puternic să izbăvească nu va fi copleșit peste măsură.

“Acum așa vorbește Domnul care te-a făcut Iacove și Cel ce te-a întocmit, Israele!” Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu”. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău. De aceea pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta”. (Isaia 43:1-4)

La Dumnezeu este iertare, este acceptare deplină și fără plată, prin meritele lui Isus, Domnul nostru răstignit și înviat. Isaia L-a auzit pe Domnul spunând despre cei aleși ai Săi: “Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea”. “Și vei ști astfel că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov”. (Isaia 43:25,26; 60:16)

“Domnul îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său”, zice proorocul. “Ei vor fi numiți ‘Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului’. El a hotărât ‘să dea o cunună Împărătească’, în loc de cenușă, un ‘untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fiți numiți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui”. (Isaia 61:3)

“Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat. Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică, roabă a Sionului! Nenorocito, bătut-o de furtună și nemângâiato! Iată, îți voi împodobi pietrele

scumpe cu antimoniu și-ți voi da temelii de safir, îți voi face crestele zidurilor de rubin, porțile de pietre scumpe, și tot ocolul de nestemate. Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi. Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine. Dacă se urzesc uneltiri, nu vin de la Mine: Oricine se va uni împotriva ta, va cădea sub puterea ta... Orice armă făurită împotriva ta, va fi fără putere: Și orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul” (Isaia 25:8; 62:12; 61:3; 52:1,2; 54:11-17)

În vedeniile prorocului, aceia care au biruit păcatul și mormântul sunt văzuți fericiți înaintea Făcătorului lor, vorbind liber cu El, cum vorbea omul cu Dumnezeu la început. “Vă veți bucura”, zice Domnul, “și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie și pe poporul lui în bucurie. Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu: nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor. Nici un locuitor nu zice: ‘Sunt bolnav!’ Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui”.

“Căci în pustie vor țâșni ape, și în pustietate pâraie; Marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape. În locul spinului, se va înălța chiparosul, în locul mărarului, va crește mirtul. Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă: Nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească”.

“Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i, că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui”. (Isaia 65:18,19; 33:24; 35:6,7; 55:13; 35:8; 40:2)

Când proorocul vede pe cei răscumpărați locuind în cetatea lui Dumnezeu, liberi de păcat și de toate urmele blestemului, exclamă răpit: “Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el”.

“Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile Tale ‘Mântuire’ și porțile tale ‘Laudă’. Nu soarele îți va mai sluji ca lumina ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei; ci Domnul va fi lumina ta pe vecie, și Dumnezeul tău va fi slava ta. Soarele tău nu va mai asfinți, și luna ta nu se va mai întuneca; căci Domnul va fi Lumina ta pe vecie și zilele suferinței tale se vor sfârși. Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău; Ei vor stăpâni țara pe vecie, ca o odraslă sădită de Mine, lucrarea mâinilor Mele, ca să slujească spre slava Mea”. (Isaia 66:10; 60:18-21)

Proorocul a prins sunetul muzicii și cântarea, așa muzică și cântare asemenea căroră, în afara vedeniilor lui Dumnezeu, nici o ureche muritoare nu le-a auzit și nici o minte nu le-a conceput. “Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântări de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi! Și cei ce cântă și cei ce se joacă strigă: “Toate izvoarele mele sunt în Tine”. Ceilalți însă, care vor mai rămânea, își înalță glasul, scot strigăte de veselie, laudă măreția Domnului” (Isaia 35:10; 51:3; Ps. 87:7; 24:14),

Pe pământul înnoit cei răscumpărați se vor angaja în ocupațiile și desfătările care au adus fericire lui Adam și Evei, la început. Va fi trăită viața din Eden, viața în grădină și la câmp. “Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor”. (Isaia 65;21, 22)

Acolo orice putere va fi mărită, orice capacitate va fi dezvoltată. Cele mai mari întreprinderi vor fi realizate, cele mai curate aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi împlinite. Și încă vor mai apărea noi înălțimi de depășit, noi minuni de admirat, noi adevăruri de priceput, obiecte proaspete de studiu, care vor solicita puterile trupului, ale minții și ale sufletului.

Proorocii cărora le-au fost descoperite aceste scene mărețe au dorit să înțeleagă importanța lor deplină. “Ei cercetau să vadă... ce avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei... Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi, spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum”. (1 Petru 1:10-12)

Pentru noi care ne găsim chiar la hotarul împlinirii lor, ce clipă importantă, ce interes viu prezintă aceste descrieri amănunțite cu privire la lucrurile care vor veni - evenimente pe care, încă de când primii noștri părinți au pășit afară din Eden, copiii lui Dumnezeu le-au urmărit, le-au așteptat, le-au dorit și s-au rugat pentru ele!

Prietene peregrin, ne găsim încă în mijlocul umbrelor și zarvei frământărilor pământului dar, în curând, Mântuitorul nostru trebuie să Se arate, ca să aducă eliberare și odihnă. Să privim prin credință viitorul binecuvântat, așa cum a fost descris de mâna lui Dumnezeu. Acela care a murit pentru păcatele lumii deschide larg porțile Paradisului tuturor celor care cred în El.

În curând lupta va fi sfârșită, biruința câștigată. În curând vom vedea pe Acela în care sunt concentrate nădejtile noastre de viață veșnică. Și în fața Sa, încercările și suferințele vieții acesteia vor părea o nimica. “Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrările trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte”. “Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. ‘Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi’. Israel va fi mântuit... ”

cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci”. (Isaia 65:17; Evrei 10:35-37; Isaia 45:17)

Priviți în sus, priviți în sus și lăsați credința voastră să crească mereu. Faceți ca această credință să vă călăuzească pe calea cea îngustă, care duce prin porțile cetății în marele viitor fără seamăn, nemărginit, nemăsurat de slavă, care este pregătit pentru cei răscumpărați.

“Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape”. (Iacov 5:7,8)

Popoarele celor mântuiți nu vor cunoaște altă lege decât legea cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, îmbrăcată cu veșminte de laudă și de mulțumire. Stelele dimineții vor cânta privind scena, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos Se vor uni în proclamația: “Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi”.

“În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul”. “Atunci se va descoperi slava Domnului și-n clipa aceea orice făptură o va vedea”; “Domnul, Dumnezeu, va face să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor”. În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului”.

“Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmurile lui. El va face pustia lui ca un rai și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului”. “I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului”. “Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul pustiu, ci te vor numi: ‘Plăcerea Mea este în ea’, și țara ta o vor numi Beula ... cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine” (Isaia 66:23; 40:5; 61:11; 28:5; 51:3; 35:2; 62:4,5)

Moștenirea celor mântuiți este numită în Biblie “o patrie”. (Evrei 11:14-16) Acolo Păstorul ceresc Își conduce turma la izvoarele apelor vieții. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului folosesc pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi ca și cristalul și pe malul lor, pomi unduind își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumpărării Domnului.

Acolo câmpiile întinse se continuă cu dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își înalță vârfurile semețe. Pe acele câmpii pașnice, lângă acele izvoare de apă vie, poporul lui Dumnezeu, care a fost atât de mult timp străin și călător, va găsi un cămin.

“Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite.” “Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale “Mântuire” și porțile tale “Laudă”. “Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul,... și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor.” (Is. 32:18; 60:18; 65:21-22)

Acolo, “pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul”. “În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul”. “Atunci lupul va locui împreună cu mielul și pardosul se va culca împreună cu iedul;... și le va mâna un copilaș... Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt”, zice Domnul. (Is. 35:1; 55:13; 11:6, 9)

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerului. Nu vor mai fi lacrimi, nici cortegii funebre, nici semne de doliu. “Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” “Nici un locuitor nu zice: ‘Sunt bolnav!’ Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui.” (Apoc. 21:4; Is. 33:24)

Acolo este Noul Ierusalim, metropola noului pământ slăvit, “o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău”. “Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul... Neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.” Domnul zice: “Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu”. “Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Is. 62:3; Apoc. 21:11, 24; Is. 65:19; Apoc. 21:3)

În cetatea lui Dumnezeu “nu va mai fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori odihnă. Acolo nu va fi nici o oboseală de a face voia lui Dumnezeu și de a lăuda Numele Său. Vom simți mereu prosperitatea dimineții care nu se va sfârși niciodată. “Nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina.” (Apoc. 22:5) Lumina soarelui va fi înlocuită cu o radiație a cărei strălucire nu supără, deși depășește nespus de mult strălucirea soarelui la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului va inunda Cetatea Sfântă cu o lumină continuă. Cei răscumparați vor umbla în strălucirea unei zile perpetue.

“În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei.” (Apoc. 21:22) Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să păstreze o comuniune deschisă cu Tatăl și cu Fiul. “Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos.” (1 Cor. 13:12) Noi vedem chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă, în lucrările naturii și în procedeele Sale cu oamenii, dar atunci Îl vom vedea față în față, fără să fim separați de un vâl întunecos. Vom sta în prezența Sa și vom privi slava feței Sale.

Acolo cei răscumparați vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți. Dragostea și simpatia pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet

Își vor găsi acolo manifestarea cea mai sinceră și cea mai plăcută. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă cu îngerii cerești și cu credincioșii din toate timpurile care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc laolaltă întreaga “familie din cer și de pe pământ” (Efes. 3:15) - acestea constituie fericirea celor răscumparați.

Acolo, minți nemuritoare vor contempla minunile puterii creatoare și tainele iubirii răscumparaătoare cu o încântare inepuizabilă. Acolo nu va fi nici un vrăjmaș crud și amăgitor care să ispitească pe oameni să uite pe Dumnezeu. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate mărită.

Acumularea de cunoștințe nu va obosi mintea și nu va epuiza energia.

Acolo vor fi realizate cele mai mărețe proiecte, vor fi atinse cele mai îndrăznețe aspirații, vor fi îndeplinite cele mai înalte ambiții; și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, noi ținte care să stimuleze puterile minții, sufletului și corpului.

Toate comorile universului vor fi accesibile pentru studiul răscumparaților lui Dumnezeu. Liberați de natura muritoare, ei zboară neobosit către lumi îndepărtate - lumi care au fost mișcate de tristețe la vederea scenelor nenorocirii omenești și au intonat cântări de bucurie ori de câte ori un suflet se pocăia. Copiii lui Dumnezeu de pe pământ împărtășesc cu o încântare de nedescris bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei sunt părtași la comorile de cunoștință și înțelepciune câștigate secole de-a rândul din contemplarea lucrării mâinilor lui Dumnezeu. Ei admiră slava creațiunii cu o vedere neîntunecată - sori, stele și sisteme gravitând în ordinea stabilită în jurul tronului lui Dumnezeu. Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cel mai mic până la cel mai mare și în toate se manifestă bogățiile puterii Sale.

Anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai glorioase despre Dumnezeu și despre Hristos. Cu cât cunoștința va crește, cu atât vor crește iubirea, adorarea și fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaște mai mult pe Dumnezeu, cu atât admirația lor față de caracterul Său va fi mai mare. Pe măsură ce Isus dezvăluie în fața lor comorile răscumpărării și izbânzile uimitoare din marea luptă cu Satana, inimile celor răscumparați sunt mișcate de o devoțiune mai arzătoare și ating harpele de aur cu o bucurie mai entuziastă; de zece mii de ori zece mii și mii de mii de voci se unesc pentru a înălța coruri mărețe de laudă.

“Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: “A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5:13)

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și bucurie străbate prin vasta creațiune. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin toate domeniile spațiului nemărginit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai vaste, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.